

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Milenou Hrdličkovou ve věci

- navrhovatelů: a) [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
b) [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
oba právně zastoupeni advokátem JUDr. Janem Zrckem
sídlem Kodaňská 1441/46, 101 00 Praha 10
- c) **Moyo Holding, a. s.**, IČO 45358095
se sídlem Na Vyhlídce 886/18, 360 01 Karlovy Vary
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Gajdarusem
sídlem Synkovská 1327/6, 160 00 Praha 6

- za účasti: 1) **JUDr. Ladislav Košťál**, správce pozůstalosti po [REDAKCE],
advokát, se sídlem Zbečno 123, 270 24 Zbečno
- 2) **Příbramská uzenina, a. s.**, IČO 45147744
sídlem Jinecká 315, 261 01 Příbram
zastoupená advokátem JUDr. Ladislavem Košťálem
sídlem Zbečno č.p. 123, 270 24 Zbečno

o přezkoumání přiměřeného protiplnění,

takto:

- I. Výše přiměřeného protiplnění za 1 ks kmenové listinné akcie o jmenovité hodnotě 1 005 Kč emitované účastníkem řízení ad 2) Masokombinát Příbram a. s., IČO 45147744 (nyní Příbramská uzenina a. s. v konkursu, se sídlem Jinecká 315, Příbram I) **se určuje** částkou 1 092 Kč.
- II. JUDr. Ladislav Košťál správce pozůstalosti po zemřelém [REDAKCE] **je povinen** zaplatit navrhovateli ad a) [REDAKCE] za 80 ks listinných akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1 005 Kč emitovaných účastníkem řízení ad 2) přiměřené protiplnění ve výši 80 640 Kč, a to spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 16. 11. 2005 do zaplacení, přičemž v každém jednotlivém kalendářním pololetí, ve kterém trvá prodlení účastníka 1), odpovídá roční výše tohoto úroku v procentech, v součtu čísla 7 a limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, která byla vyhlášena ve Věstníku České národní banky, a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.

- III. JUDr. Ladislav Košťál správce pozůstalosti po zemřelém [REDAKCE] **je povinen** zaplatit navrhovateli ad b) [REDAKCE] za 69 ks listinných akcí na majitele o jmenovité hodnotě 1 005 Kč emitovaných účastníkem řízení ad 2) přiměřené protiplnění ve výši 69 552 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 16. 11. 2005 do zaplacení, přičemž v každém jednotlivém kalendářním pololetí, ve kterém trvá prodlení účastníka ad 1) odpovídá roční výše tohoto úroku v procentech, v součtu čísla 7 a limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, která byla vyhlášena ve Věstníku České národní banky, a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- IV. JUDr. Ladislav Košťál správce pozůstalosti po zemřelém [REDAKCE] **je povinen** zaplatit navrhovatelce ad c) Moyo holding, a. s. za 3 642 ks listinných akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1 005 Kč emitovaných účastníkem řízení ad 2) přiměřené protiplnění ve výši 3 671 136 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 9. 12. 2005 do zaplacení, přičemž v každém jednotlivém kalendářním poletí, ve kterém trvá prodlení účastníka 1, odpovídá roční výše tohoto úroku v procentech, v součtu čísla 7 a limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, která byla vyhlášena ve Věstníku České národní banky, a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- V. JUDr. Ladislav Košťál správce pozůstalosti po zemřelém [REDAKCE] **je povinen** zaplatit navrhovatelce ad c) Moyo holding, a. s. obvyklý úrok z částky přiměřeného protiplnění 3 671 136 Kč ve výši 4,20 % ročně od 1. 4. 2008 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- VI. V části, kde se navrhovatelka ad c) Moyo holding, a. s. domáhala obvyklého úroku z dlužné částky přiměřeného protiplnění 3 671 136 Kč od 9. 12. 2005 do 31. 3. 2008 **se návrh zamítá.**
- VII. JUDr. Ladislav Košťál správce pozůstalosti po zemřelém [REDAKCE] **je povinen** navrhovateli ad a) [REDAKCE] na náhradu nákladů řízení zaplatit částku 118 849,60 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám jeho právního zástupce JUDr. Jana Zrcka, advokáta se sídlem Kodaňská 1441/46, 10 100 Praha.
- VIII. JUDr. Ladislav Košťál správce pozůstalosti po zemřelém [REDAKCE] **je povinen** navrhovateli ad 2) [REDAKCE] na náhradu nákladů řízení zaplatit částku 83 714,40 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám jeho právního zástupce JUDr. Jana Zrcka, advokáta se sídlem Kodaňská 1441/46, 10 100 Praha.
- IX. JUDr. Ladislav Košťál správce pozůstalosti po zemřelém [REDAKCE] **je povinen** navrhovatelce ad c) Moyo holding, a. s. na náhradu nákladů řízení zaplatit částku ve výši 817 958,40 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám jejího právního zástupce JUDr. Jiřího Gajdaruse, advokáta se sídlem Svatopluka Čecha 2202, 25 228 Černošice.
- X. Navrhovatel ad a) [REDAKCE] **je povinen** zaplatit České republice – Krajskému soudu v Českých Budějovicích soudní poplatek z návrhu na zaplacení přiměřeného protiplnění ve výši 3 226 Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
- XI. Navrhovatel ad b) [REDAKCE] **je povinen** zaplatit České republice – Krajskému soudu v Českých Budějovicích soudní poplatek z návrhu na zaplacení přiměřeného protiplnění ve výši 2 782 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

- XII. Navrhovatelka ad c) Moyo holding, a. s., IČO 45358095 **je povinna** zaplatit České republice – Krajskému soudu v Českých Budějovicích soudní poplatek z návrhu na zaplacení přiměřeného protiplnění ve výši 146 845 Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
- XIII. JUDr. Ladislav Košťál správce pozůstalosti po zemřelém [REDAKCE] **je povinen** zaplatit České republice – Krajskému soudu v Českých Budějovicích na náhradu nákladů řízení částku 196 184,40 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

1. Navrhovatelé a) a b) se návrhem na zahájení řízení podaným dne 18. 10. 2005 domáhali stanovení přiměřeného protiplnění podle § 183k odst. 1 obch. zák. po účastníkovi 1). Navrhovatelé a) a b) byli akcionáři účastnice 2) (dříve Masokombinát Příbram, a. s.), přičemž mimořádná valná hromada konaná dne 29. 7. 2005 rozhodla podle § 183i obch. zák. o přechodu všech akcií na hlavního akcionáře – účastníka 1). V průběhu řízení navrhovatelé a) a b) rozšířili svůj návrh o úroky z prodlení.
2. Navrhovatelka c) se původně svým návrhem na zahájení řízení ze dne 21. 10. 2005, jímž se domáhala přiměřeného protiplnění podle § 183k odst. 1 obch. zák. po účastníkovi 1), obrátila na Městský soud v Praze. Poté, co Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 10. 7. 2015, sp. zn. 7 Cmo 286/2013, zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2013, sp. zn. 28 Cm 318/2006, ve věci samé z důvodu, že návrh navrhovatelky c) na zahájení řízení bylo nutné považovat za přistoupení k prvnímu řízení, Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 3. 8. 2015, č. j. 13 Cm 1065/2005-407, rozhodl o přibrání navrhovatelky c) do řízení spolu s účastnicí 2). V průběhu řízení rozšířila navrhovatelka c) svůj návrh o úroky z prodlení a obvyklý úrok.
3. Zápis o usnesení valné hromady účastnice 2) konané dne 29. 7. 2005, na které bylo rozhodnuto o přechodu všech akcií na účastníka 1) byl v obchodním věstníku zveřejněn dne 21. 9. 2005. Navrhovatelé a), b) a c) tedy návrh na přezkoumání výše protiplnění podali ve lhůtě stanovené v § 183k odst. 1 obch. zák.
4. Krajský soud rozhodoval ve věci samé již čtyřikrát, přičemž čtyřikrát jeho rozhodnutí zrušil Vrchní soud v Praze. První usnesení ze dne 23. 10. 2007, č. j. 13 Cm 1065/2005–66, zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 19. 11. 2008, č. j. 14 Cmo 88/2008–85, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, když nepřisvědčil závěru soudu prvního stupně o nedostatku naléhavého právního zájmu navrhovatelů na přezkoumání a stanovení výše protiplnění. Druhé usnesení ze dne 4. 9. 2012, č. j. 13 Cm 1065/2005–326, Vrchní soud v Praze zrušil usnesením ze dne 17. 6. 2015, č. j. 14 Cmo 71/2013-398, z důvodu, že soud prvního stupně nejednal jako s účastníky řízení s účastnicí 2) a s navrhovatelkou c), přičemž měl věc projednat společně s věcí vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28 Cm 318/2006. Třetí usnesení ze dne 15. 12. 2016, č. j. 13 Cm 1065/2005-476, Vrchní soud v Praze zrušil usnesením ze dne 20. 11. 2018, č. j. 14 Cmo 216/2017-532, z důvodu, že soud prvního stupně nedostatečně odůvodnil, proč preferoval (oproti ostatním znaleckým posudkům) posudek Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze, a nevypořádal se s námitkou nedostatku aktivní legitimace navrhovatelky c).
5. V pořadí poslední usnesení ze dne 24. 5. 2022, č. j. 13 Cm 1065/2005–937, zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 23. 3. 2023 – 973. Krajský soud v Českých Budějovicích podle Vrchního soudu nedostatečným způsobem hodnotil znalecké posudky zpracované v řízení. Přiklonil se k posudku zpracovanému Institutem pro oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze, aniž by vyložil, na základě, jakých konkrétních skutečností dospěl k tomu, že odborné závěry tohoto zpracovatele jsou náležitě zpracované, logické a vnitřně konzistentní. Rovněž nedostatečně vyložil, zda tento posudek není v rozporu s ostatními znaleckými posudky předloženými v řízení, kterými jsou znalecké posudky

vypracované Ing. Ivanou Prchalovou Heřboltovou, CSc. (obsahující doložku podle § 127a o. s. ř.), BOHEMIA EXPERTS, s. r. o., Oceňovací a znaleckou kancelář, s. r. o. a Equity Solutions Appraisals. Znalecký posudek vypracovaný Oceňovací a znaleckou kancelář, s. r. o. byl přitom také vypracován k zadání soudu, zabýval se otázkou použitelnosti – vhodnosti jednotlivých metod ocenění a „zabýval se i problematikou smlouvy o tichém společenství a pronájmu“. Nedostatečně se zabýval také námitkami účastníků 1) a 2), které byly mimo jiná podání akcentovány v odvolání. Uložil tedy Krajskému soudu v Českých Budějovicích, aby věc z hlediska těchto závěrů znovu posoudil.

6. Krajský soud dále neprováděl, ani neopakoval dokazování, vycházel tedy z dosud v řízení provedeného dokazování. V řízení byly provedeno celkem pět znaleckých posudků, jejichž zpracovatelé byli zároveň vyslechnuti. Jednalo se posudek zpracovaný 1) Institutem oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze, 2) Ing. Ivanou Prchalovou Heřboltovou, CSc., 3) Oceňovací a znaleckou kancelář, s. r. o., 4) Equity Solutions Appraisals, 5) BOHEMIA EXPERTS, s. r. o. Obsah těchto znaleckých posudků je reprodukován v předešlém usnesení Krajského soudu ze dne 24. 5. 2022, č. j. 13 Cm 1067/2005-937, body 19-25. Závěry těchto posudků významné pro rozhodnutí ve věci samé jsou rozvedeny níže. Dále bylo jako důkaz provedeno vyjádření České národní banky ze dne 17. 4. 2009, jehož obsah je taktéž reprodukován níže.
7. V řízení bylo nesporné, že navrhovatelé a) a b) byli vlastníky 80 ks, resp. 69 ks akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1 005 Kč za jednu akcii účastnice 2), přičemž navrhovateli a) bylo vyplaceno za 80 ks protiplnění ve výši 6 720 Kč, navrhovateli b) za 69 ks akcií protiplnění ve výši 5 796 Kč. Dále bylo prokázáno, že ke dni konání mimořádné valné hromady 29. 7. 2005, na které bylo rozhodnuto o přechodu účastnických cenných papírů účastnice 2) byla navrhovatelka c) vlastníkem 3 642 ks akcií účastnice 2) (viz notářský zápis z valné hromady ze dne 29. 7. 2005). Zároveň jí bylo poskytnuto za tyto akcie přiměřené protiplnění ve výši 305 928 Kč (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 3. 2011, č. j. 7 Cmo 301/2010-100).
8. Soud se s ohledem na výše uvedené závěry v pořadí posledního usnesení Vrchního soudu v Praze dále zaměřil na vypořádání rozporů mezi posudky a námitky účastníků 1) a 2). Je si přitom vědom konstantní rozhodovací praxe Ústavního a Nejvyššího soudu, podle které z § 157 odst. 2 o. s. ř. ani z práva na spravedlivý proces nelze dovozovat povinnost soudů vypořádat se s každou jednotlivou námitkou účastníka řízení. Jak opakovaně vysvětlil Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či usnesení Ústavního soudu ze dne 14. června 2012, sp. zn. III. ÚS 3122/09; konkrétně ve vztahu k řízení podle § 183k obch. zák. srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010, publikované pod C 13143 v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“). Nicméně s ohledem na délku řízení a počet rozhodnutí ve věci samé, soud považuje za vhodné zabývat se jednotlivými námitkami účastníku 1) a 2) blíže.

II. Určení hodnoty společnosti

a) Obecná východiska

9. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího i Ústavního soudu vyplývá, že základem pro stanovení výše přiměřeného protiplnění za účastnický cenný papír společnosti je obvykle hodnota podniku společnosti; její určení je otázkou skutkovou, k jejímuž posouzení jsou nezbytné odborné znalosti (§ 127 o. s. ř.). Určení hodnoty podniku společnosti (jež je otázkou skutkovou) nelze ztotožňovat s určením výše přiměřeného protiplnění (jež je otázkou právní). Jakkoliv při určení výše přiměřeného

protiplnění soud zpravidla vychází z hodnoty podniku společnosti, musí současně zohlednit i další v úvahu přicházející skutečnosti.

10. Rovněž se z této rozhodovací praxe podává, že součástí odborného posouzení znalce je přitom i zvolení metod ocenění s ohledem na poměry dotčené společnosti. Jinými slovy řečeno, volba oceňovací metody je (v zásadě) záležitostí odbornou, stejně jako to, jakým způsobem bude zvolená oceňovací metoda aplikována. Soud není povinen rozhodnout, jaká metoda má být pro stanovení hodnoty podniku použita, stejně jako posuzovat správnost jednotlivých metodologických rozhodnutí učiněných v rámci této metody. Akceptovatelný je takový způsob ocenění, který je založen na běžně používaných oceňovacích metodách a praktikách, i když třeba tyto nejsou jednoznačně přijímány ve vědecké diskusi. Samotná volba oceňovací metody ale musí být založena na vývoji teorií podnikového hospodářství, jinak řečeno, musí jít o postup *de lege artis*“ (srov. za všechna rozhodnutí nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4568/2016, publikované pod C 17829 Souboru, nebo ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4585/2018, publikované pod C 18752 Souboru). Zároveň je zdůrazňováno, že paušálně (bez dalšího) není možné určit, která z metod připadajících v úvahu je (obecně) pro stanovení hodnoty podniku vhodná (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010, publikované pod C 13143 Souboru, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4568/2016, publikované pod C 17829 Souboru).
11. Jak vyplývá z části I tohoto rozhodnutí, v této fázi řízení jeden ze stěžejních bodů představuje vypořádání rozporů mezi znaleckými posudky, na základě kterých byla stanovena hodnota podniku společnosti.
12. Podle § 127 odst. 1 o. s. ř. závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce. Soud znalce vyslechně; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výsledku znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce.
13. Podle § 127 odst. 2 o. s. ř. je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, je nutno požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, soud nechá znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem.
14. Podle § 132 o. s. ř. důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
15. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, ze kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru. To platí i pro znalecké posouzení učiněné ústně, resp. pro případ, kdy se znalec při svém slyšení soudem odchýlí od závěru svého písemného posudku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009, publikované pod C 7776 Souboru).
16. Má-li soud při rozhodování k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce, musí je zhodnotit v tom smyslu, který z nich a z jakých důvodů vezme za podklad svého rozhodnutí a z jakých důvodů nevychází ze závěru druhého znaleckého posudku; pro tuto úvahu je třeba vyslechnout oba znalce. Jestliže by ani takto nebylo možné odstranit rozpory v závěrech znaleckých posudků, je třeba dát tyto závěry přezkoumat jiným znalcem, vědeckým ústavem nebo jinou institucí (srov.

rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4543/2014, publikované pod C 15295 Souboru, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 7. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1969/2020, publikované pod C 19619 Souboru).

17. Tímto způsobem je nutné přistupovat i ke znaleckým posudkům v případě určení hodnoty podniku společnosti, jenž je podkladem pro stanovení přiměřeného protiplnění (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4568/2016, publikované pod C 17829 Souboru, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. 27 Cdo 155/2021).
18. Ústavní soud pak ve vztahu k hodnocení znaleckých posudků stanovících hodnotu podniku společnosti za účelem přiměřeného protiplnění dodává, že akceptovatelný je takový způsob ocenění, který je založen na běžně používaných oceňovacích metodách a praktikách, i když třeba tyto nejsou jednoznačně přijímány ve vědecké diskusi. Samotná volba oceňovací metody ale musí být založena na vývoji teorií podnikového hospodářství, jinak řečeno, musí jít o postup de lege artis. Právní otázkou pak je právně zakotvený cíl (přiměřenost protiplnění), skutkovou otázkou jsou skutečnosti hodnocené znalcem při oceňování podniku za použití některé z uznávaných oceňovacích metod, odbornou otázkou pak bude představovat jejich zhodnocení. Neznamená to však, že v posledním případě jde o otázku výlučně skutkovou, jež by byla vyloučena z kognice soudu v rámci dovolacího řízení. Je totiž třeba vzít v úvahu, že oceňování podniku je problematikou značně specifickou, a to vzhledem k její komplexnosti, kdy se neřeší toliko otázky ekonomické, ale (v souvislosti s nimi) je nutno řešit i některé otázky, jež mají spíše právní povahu, přičemž v tomto ohledu má soud nepochybně větší působnost než jím ustanovený soudní znalec. Možno dodat, že ne vždy jsou řešené, zpravidla ekonomické otázky natolik odborné povahy, aby soudce, jenž se danou obchodněprávní problematikou profesně zabývá, nebyl s to identifikovat některá možná pochybení ve znaleckém posouzení a ta pak procesně předpokládaným způsobem verifikovat a následně odstranit. Z hlediska ústavnosti pak není akceptovatelné, aby soud ponechal bez povšimnutí zjevné věcné vady znaleckého posudku s odůvodněním, že jde o odborné posouzení (nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15).

b) Znalecký posudek Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze – stanovení hodnoty likvidační metodou

19. Soud při stanovení hodnoty podniku společnosti vyšel ze znaleckého posudku Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze, a to z následujících důvodů. Především pak vyšel z doplňku č. 1 ke znaleckému posudku č. [REDACTED], ve kterém Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze dospěl k závěru, že hodnota podniku má být určena na základě likvidační metody.
20. Tato metoda „obecně slouží jako spodní hranice při hledání tržní hodnoty podniku a v tomto případě slouží k zobrazení hodnoty podniku v situaci, kdy by došlo k jeho likvidaci a rozprodání po částech“ (s. 9 doplňku č. 1, posudek, s. 57) a simuluje ukončení provozu podniku. Vycházeno je z toho, že majetek je nejvýhodnější rozprodat po částech, anebo je nutno jej zlikvidovat, konkrétně „jde o odhad současné hodnoty částek získaných prodejem jednotlivých složek majetku, po snížení o náklady likvidace, včetně odměny likvidátora“ (s. 8 doplňku č. 1).
21. Podle uvedeného zpracovatele znaleckého posudku ocenění likvidační metodou představuje při pomnutí substanční metody v projednávané věci nejvyšší výsledek ocenění. V souladu s principem nejlepšího a nejvýnosnějšího užití, který je součástí předpokladů tržní hodnoty, musí být, bez ohledu na to, co je nejvýhodnější pro většinového akcionáře, resp. společnost MASNA Příbram, spol. s r. o., za tržní hodnotu souboru všech akcií společnosti Příbramská uzenina a. s. považován výsledek ocenění majetkovou metodou likvidační (s. 32 doplňku č. 1).
22. To, že likvidační metoda slouží jako spodní hranice při hledání tržní hodnoty podniku uvádí i další znalecké posudky vypracované v řízení. Znalecký posudek zpracovaný Equity Solutions Appraisalls

uvádí, že likvidační hodnota je „množství peněz, které můžeme získat prodejem jednotlivých částí podniku. Je tedy dána součtem prodejních cen jednotlivých majetkových složek podniku. Má tyto základní funkce: tvoří dolní hranici hodnoty podniku. Pokud tedy vyjde například metodou diskontovaných peněžních toků nižší hodnota, než je hodnota likvidační, měla by být za hodnotu podniku označena jako hodnota likvidační, ...“ (posudek s. 9). Na jiném místě posudku pak dokonce výslovně uvádí, že „za vzájemně neslučitelné lze například považovat: ...e) likvidační hodnota je podstatně vyšší než výnosová metoda (např. u holdingu) a je použito výnosové ocenění podniku jako celku“ (posudek, s. 18). Stejně tak znalecký posudek zpracovaný BOHEMIA EXPERTS, s. r. o. uvádí, že likvidační hodnota tvoří „dolní hranici“ hodnoty podniku (s. 19, 23 předmětného posudku).

23. Zpracovatelka původního znaleckého posudku, na základě kterého byla původně hodnota přiměřeného protiplnění stanovena Ing. Ivana Prchalová Heřboltová, CSc. k likvidační metodě uvedla, že „akcionář nemá žádné právo na adekvátní podíl na „reprodukční hodnotě“ majetku společnosti nebo přímo fyzicky na některou jeho složku (např. osobní automobil, byť by jeho hodnota „odpovídala“ výši jeho podílu). Proto majetkové ocenění připadá dle mého názoru pro účely squeeze-outu v úvahu pouze v podobě ocenění likvidační hodnotou. ...Použití likvidační hodnoty je tedy oprávněné pouze v případech, že je likvidace podniku možnou a reálnou variantou jeho dalšího vývoje nebo v případě, že je likvidační hodnota prokazatelně vyšší než užitek z fungujícího podniku.“ (č. 1. 98)
24. I sama zpracovatelka původního posudku tedy připustila, že ocenění likvidační metodou je na místě tehdy, když „je likvidační hodnota prokazatelně vyšší než užitek z fungujícího podniku“. V rozporu s tím pak uvádí, že „vzhledem k tomu, že likvidace (a následné rozdělení likvidačního zůstatku) nebylo k datu zpracování znaleckého posudku č. [REDAKCE], tedy k 30. 4. 2005 pravděpodobným scénářem budoucího vývoje společnosti Masokombinát Příbram, a.s., nebyla majetková metoda ocenění v tomto posudku použita a o její nevhodnosti pro daný účel ocenění jsem přesvědčena i nadále“ (č. 1. 98).
25. Takový závěr nejen, že je vnitřně rozporný, především pak odporuje výše popsanému využití likvidační metody (dolní hranice hodnoty oceňovaného podniku společnosti). Především pak odporuje předpokladu nejlepšího možného využití majetku, který je definován jako „nejpravděpodobnější využití majetku, jež je fyzicky možné, řádně odůvodněné, právně přípustné, finančně dosažitelné a které vede k nejvyšší hodnotě oceňovaného majetku“ (s. 9-10 posudku). Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze v tomto kontextu odkazuje rovněž na definici tržní hodnoty, která obsahuje pojem „Highest and Best Use“, který znamená „nejpravděpodobnější užití majetku, které je fyzicky možné, odůvodnitelné, právně přípustné a finančně dosažitelné a které resultuje v nejvyšší hodnotu oceňovaného majetku“ (s. 11 posudku).
26. Odborná literatura pak dodává, že tento přístup (hodnota stanovená likvidační metodou jako dolní hranice) vychází z předpokladu, že další existence společnosti je možná a že vlastník jedná racionálně. Racionálně jednající vlastník zvolí likvidační metodu za situace, kdy je likvidační hodnota vyšší než výnosová hodnota, což odpovídá zásadě maximalizace zisku (s odkazem na publikaci M. Maříka Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 182; jedná se rovněž o závěr přijímaný v nám blízkých státech jako je Německo nebo Rakousko).
27. Nelze přehlédnout ani to, že i podle metodiky pro znalecké posudky pro účely povinných nabídek převzetí a veřejných návrhů smluv o koupi účastnických cenných papírů bývalé Komise pro cenné papíry z roku 2004 (na níž sám účastník 1) v průběhu řízení poukazoval – viz jeho podání ze dne 2. 7. 2012, č. 1. 265 a násl.) „lze a je nutno použít likvidační metodu jako metodu zobrazující nejlépe hodnotu podniku, u něhož není splněn předpoklad nepřetržitého trvání v dohledné budoucnosti, anebo pokud nejlepším možným a právně přípustným naložením s podnikem je jeho likvidace. Tento případ nastává, pokud je likvidační hodnota podniku cílové společnosti včetně všech zpeněžitelných nehmotných aktiv, jako jsou ochranné známky, obchodní firma, práva, licence a patenty, výsledky výzkumné činnosti apod. vyšší než jeho hodnota zjištěná některou správně a adekvátně aplikovanou výnosovou metodou“ (srov. s. 13 přílohy 1 této metodiky). Předmětná metodika pak považuje za

nesprávné, je-li použito výnosové ocenění podniku jako celku, pokud je likvidační hodnota podstatně vyšší než výnosová. Rovněž je nutné k této otázce poukázat na stanovisko České národní banky (viz níže body 37-38).

28. Nemůže obstát ani výše uvedený argument, že vlastnictví akcie neznamená, že by akcionář „vlastnil například část nějaké její nemovitosti“, který při svém výsledku uvedl i zpracovatel znaleckého posudku vypracovaného Oceňovací a znaleckou kanceláří, a na který účastník 1) v průběhu řízení opakovaně poukazoval. Nelze totiž při oceňování odhlížet od toho, že společnost vlastní určitý majetek. Pokud pak akcionář drží akcie, které představují jeho účast na společnosti, nepředstavuje to jistě vlastnictví konkrétních věcí v majetku společnosti, nicméně představují účast na společnosti, která disponuje určitým majetkem. V konečném důsledku tedy i majetek společnosti nepochybně hraje při ocenění významnou roli. Ostatně opačný přístup by zcela popíral institut podílu na likvidačním zůstatku (§ 61 odst. 4 obch. zák.), neboť by znamenal úplné odtržení účasti na společnosti od její majetkové substance. Ani v jeho případě totiž akcionář nedisponuje vlastnictvím konkrétních věcí v majetku společnosti, nicméně má právo na podíl na zisku, který je dosažen jejich zpeněžením. Lze tedy shrnout, že ačkoliv akcionář není vlastníkem konkrétních věcí v majetku společnosti (jejich vlastníkem je toliko právě společnost), hraje pro hodnotu jeho účasti ve společnosti majetek společnosti podstatnou roli.
29. Pro úplnost soud uvádí, že ačkoliv byl posudek vypracovaný Institutem oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze (včetně doplňku č. 1) zpracován k nesprávnému datu, resp. bylo provedeno ocenění společnosti k nesprávnému datu, na stavu věci to ničeho nemění. Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 20. 11. 2018, sp. zn. 14 Cmo 216/2017, konkrétně v bodě 25-26 konstatoval, že ocenění mělo být provedeno k 21. 10. 2005, kdy došlo k přechodu vlastnického práva k akciím minoritních akcionářů. Institut pro oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze se možnou změnou hodnoty společnosti zabýval v doplňku č. 2 ke svému znaleckému posudku, přičemž dospěl k závěru, že ocenění provedené k původnímu datu (29. 7. 2005) je platné i k 21. 10. 2005 (č. l. 5-7 doplňku č. 2).
30. Soud tedy za základ pro následné stanovení přiměřeného protiplnění vzal hodnotu podniku společnosti stanovenou likvidační metodou. A to z důvodu toho, že hodnota podniku stanovená likvidační metodou představuje spodní hranici tržní hodnoty podniku a užití této metody je na místě v případě, že výsledek je vyšší než hodnota stanovená výnosovou metodou. Vedle toho vzal tuto hodnotu za základ z důvodu propojení oceňované společnosti se společností MASNA Příbram, spol. s r. o. (viz dále body 35, 41). Likvidační metodou byla hodnota společnosti stanovena na částku 112 924 000 Kč. Naproti tomu Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze stanovil hodnotu společnosti pomocí výnosové metody (DCF) při vypovězení smlouvy o tichém společenství na částku 69 742 000 Kč, při zachování smlouvy o tichém společenství na částku 21 421 000 Kč. Soud přitom nepřihlížel k hodnotám stanoveným dalšími znaleckými posudky, neboť tyto vykazují dále blíže uvedené pochybení, pro které není možné hodnotu jimi stanovenou vzít za základ pro přiměřené protiplnění ani pro srovnání s hodnotou podniku společnosti stanovenou v posudku Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze.
31. To, že ocenění stanovené likvidační metodou v projednávané věci odpovídá objektivně nejlepšímu možnému využití přitom považuje soud za logické, neboť racionálně jednající akcionář by v případě, že společnost z dlouhodobého hlediska nevykazuje dostatečné zisky přistoupil k jejímu rozprodání po částech za účelem vyššího zisku. Pokud pak jde o samotné zpracování ocenění touto metodou, shledal soud postup Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze za velmi pečlivě odůvodněný, když v každém kroku podrobně vysvětlil svůj postup, zejména pak důkladně vysvětlil postup vedoucí k hypotetickému zpeněžení jednotlivých položek v majetku společnosti.
32. Pokud jde o námitku účastníka 1) k položce „Goodwill“ (že jde o „naprosto nesmyslně zkonstruovanou položku ze strany VŠE představující hypotetický majetek společnosti MASNA Příbram, spol. s r. o.“), tou se zpracovatel podrobně zabýval ve svém vyjádření ze dne 1. 8. 2012, když

vedl, že „Goodwill je účetním vyjádřením přebytku tržní hodnoty podniku nad účetní hodnotou vlastního kapitálu společnosti“ a že „existence goodwillu nemá žádný vliv na možnost splácet závazky“ (č. l. 283). Dále pak uvedl, že „i bez zaúčtování Goodwillu by sestavený finanční plán společnosti MASNA Příbram, spol. s r.o. umožňoval výplatu vkladu tichého společníka v roce 2005 ve výši 59.049 tis. Kč shora uvedeným mechanismem (přijetí úvěru a jeho splacení do roku 2011) nebo odložení splátek vkladu tichého společníka a úročení zůstatku této pohledávky obvyklým úrokem, až do roku 2011“ (č. l. 285).

33. Dále se soud zabýval tím, proč nevyšel z dalších v řízení zpracovaných znaleckých posudků, resp. zabýval se rozpory mezi těmito znaleckými posudky a znaleckým posudek zpracovaným Institutem oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze.

c) Znalecký posudek vypracovaný Ing. Ivanou Prchalovou Heřboltovou, Csc.

34. Soud naproti tomu nevycházel ze znaleckého posudku č. [REDAKCE] vypracovaného Ing. Ivanou Prchalovou Heřboltovou, CSc., který sloužil jako podklad pro rozhodnutí mimořádné valné hromady konané dne 29. 7. 2005, neboť ten trpí řadou nedostatků. Na ty ve svém vyjádření k tomuto znaleckému posudku poukázala i Česká národní banka.
35. Základní výtkou je především to, že bylo nutné zabývat se analýzou smluvních vztahů, které má společnost s hlavními dodavateli a odběrateli, zejména zda tyto vztahy fungují na bázi běžného obchodního styku. Pokud tomu tak není, což může typicky nastat v případě osob majetkově či personálně propojených, je pro účely zjištění tržní hodnoty společnosti nezbytné, aby byl v rámci ocenění vliv „netržních“ smluvních vztahů eliminován úpravou na tržní podmínky. Česká národní banka rovněž uvedla, že „jedním z předpokladů je i předpoklad nejlepšího možného využití oceňovaného majetku, který má za následek jeho nejvyšší hodnotu“ (č. l. 95). Dále konstatovala, že hospodaření oceňované společnosti je zcela závislé pouze na jediném obchodním partnerovi, kterým je společnost MASNA Příbram, spol. s r. o. Podle údajů v obchodním rejstříku se přitom k datu zpracování znaleckého posudku jednalo o společnost personálně i majetkově propojené (třetinový spoluvlastník společnosti MASNA Příbram spol. s r. o. a její jednatel byl zároveň majitelem 94,35% podílu na základním kapitálu a hlasovacích právech oceňované společnosti a předsedou její dozorčí rady). Popisem těchto vzájemných obchodních vztahů se sice zpracovatelka zabývala, vůbec však nevěnovala pozornost nutnému posouzení, zda tyto vztahy fungují na tržní bázi, zejména otázce, zda v jejich rámci není oceňovaná společnost znevýhodňována (č. l. 95). Problém pak představuje stanovení podílu na zisku ze smlouvy o tichém společenství, který se nezvyšuje v návaznosti na růst zisku, jak by tomu bylo u nezávislých subjektů. Potenciál společnosti MASNA Příbram, spol. s r. o. zvyšovat zisk nebyl nijak analyzován (č. l. 96).
36. Česká národní banka konečně poukázala na to, že oceňovaná společnost byla vlastníkem ochranných známek, přičemž jedna z nich byla v roce 2007 oceněna jiným znaleckým posudkem na částku „45,535 milionů Kč“. Naproti tomu tržní hodnota oceňované společnosti byla v posudku stanovena na „8,686 milionů Kč“. Na základě analýzy výkazů zisku a ztráty oceňované společnosti za několik účetních období předcházejících datu ocenění Česká národní banka konstatovala, že předmětná společnost vykazovala v poměru ke svému majetku nízkou úroveň zisku (rentabilita vlastního kapitálu převážně ve výši do 3 %), který vykazoval značnou fluktuaci provozní i finanční části. Protože zpracovatelka založila výnosové ocenění předmětné společnosti na předpokladu pokračování dosavadního vývoje, byla nízká rentabilita zakalkulována i do použitého finančního plánu. Zásadní nepoměr mezi touto rentabilitou a výší diskontní míry, která byla stanovena na 10,97 % a která reprezentuje rentabilitu požadovanou investory v daném oboru podnikání (pronájem nemovitostí), následně vedl k výraznému rozdílu mezi výsledkem výnosového ocenění čistého obchodního majetku. Při takto vysokém rozdílu bylo pro účely zajištění komplexnosti odhadu tržní hodnoty podniku nutné aplikovat vedle výnosové metody i metodu založenou na předpokladu ukončení podnikatelské činnosti a prodeje majetku (likvidační ocenění), jelikož racionálně se chovající potenciální investor by již

s ohledem na výše popsanou ekonomickou situaci předmětné společnosti tuto alternativu s vysokou pravděpodobností taktéž zvažoval (č. l. 96).

37. K zásadním vadám posudku č. [REDAKCE] vypracovaného Ing. Ivanou Prchalovou Heřboltovou, CSc. dospěl i Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze. Po obsahové stránce se jedná o stejné připomínky jako ze strany České národní banky. Lze uvést zejména dvě. Za prvé „znalkyně se vůbec nezabývala tím, že společnosti Masokombinát Příbram, a. s. a MASNA Příbram, spol. s r. o. tvoří koncern. Nezabývala se vůbec tím, zda nájemné a výše podílu tichého společníka na zisku společnosti MASNA Příbram, spol. s r. o. je v obvyklé výši. Znalkyně bez jakéhokoliv zkoumání přejala údaje poskytnuté jí objednatelům znaleckého posudku. Ty konstituují historické skutečnosti, které by bylo obtížné nebo nemožné měnit (ale zřejmě by bylo možné je zpochybnit).“ (s. 56 posudku).
38. Za druhé „znalkyně neprovedla ani základní logickou kontrolu výsledku ocenění. Jinak by nemohla dospět k závěru, že zrekonstruované nemovitosti v zůstatkové hodnotě cca 64 mil. Kč (nepřeceněné od roku 1992, přičemž index cen stavebních prací za r. 1993–2004 činí 2,71, pozemky v hodnotě cca 17 mil. Kč, a strojní vybavení v hodnotě cca 59 mil. Kč mají dohromady tržní hodnotu cca 8,6 mil. Kč! Při přecenění nemovitostí indexem cen stavebních prací, a i při hrubém reflektování speciálního charakteru jak nemovitostí, tak i strojního vybavení velmi konzervativním koeficientem prodejnosti 0,5 (vč. Pohledávek) bychom obdrželi hodnotu majetku společnosti Masokombinát Příbram, a. s. cca 117 mil. Kč, tedy hodnotu vlastního kapitálu k 31. 12. 2004 (poslední auditované účetní výkazy) zjištěnou velmi hrubým odhadem likvidačního zůstatku před úhradou odměny likvidátora a dalšími náklady, a bez zohlednění faktoru času, cca 110 mil. Kč. Další nutné úpravy, tj. daně z nemovitostí, daň z příjmů při likvidaci, zohlednění doby likvidace a nákladů likvidátora by mohlo snížit tuto částku o 30 % - 50 %, ne však o 90 %! Ocenění likvidační metodou u fungujícího podniku však v každém případě představuje dolní mez, pod níž by žádný rozumný investor podnik neprodal.“ (s. 57 posudku).
39. Uvedené vady posudku, ke kterým dospěla jak Česká národní banka, tak Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze lze tedy shrnout jako nezohlednění vztahů mezi oceňovanou společností a společností MASNA Příbram, spol. s r. o. a značnou disproporci mezi tvrzenou hodnotou oceňované společnosti a jejím majetkem. Jedná se přitom o natolik závažné vady, že pro ně nebylo možné z posudku vycházet.

d) Znalecký posudek vypracovaný Oceňovací a znaleckou kanceláří, s. r. o.

40. Dále je nutné vysvětlit, proč soud nevyšel ze znaleckého posudku č. [REDAKCE] zpracovaného Oceňovací a znaleckou kanceláří, s. r. o. Je sice pravdou (jak uvedl Vrchní soud), že i tento znalecký posudek pracuje s více metodami výpočtu. Naopak ale nijak nepracuje se skutečností, že provoz oceňované společnosti byl úzce propojen se společností MASNA Příbram, spol. s r. o.
41. Vztahem těchto dvou společností se přitom podrobně zabýval ve svém posudku č. [REDAKCE] Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze. Samotným propojením těchto společností se zabýval zejména na s. 20-21, 23 a násl., kde bylo poukázáno na vzájemné personální propojení v rámci orgánů těchto společností (srov. rovněž vyjádření České národní banky výše). Konkrétně byli členy statutárního orgánu společnosti Masokombinát Příbram, a. s. společníci společnosti MASNA Příbram, spol. s r. o., a naopak jednatelem společnosti MASNA Příbram, spol. s r. o. byl vedle [REDAKCE] i jeho syn [REDAKCE]. Na to, že vztahy mezi zmíněnými společnostmi nebyly nastaveny na tržní úrovni poukázal tento znalecký ústav např. na s. 31 svého posudku, kde uvádí: „Pomineme-li záporné hodnoty, které jsou bezesporu nežádoucí, je celkově nízká úroveň rentability alarmující. Rozhodně takováto výše rentability nemůže pokrývat ekonomické náklady kapitálu a společnosti ničí hodnotu. Jedná se zjevně o problém nastavení nájemní smlouvy a smlouvy o tichém společenství mezi společnostmi Masokombinát Příbram, a. s. a MASNA Příbram, spol. s r. o.“

42. Zástupce zpracovatele Ing. Jaroslav Šenkýř při svém výsledku při jednání dne 6. 2. 2013 uvedl, že existenci smlouvy o tichém společenství a pronájmu při výpočtu „neuvažovali“ a rovněž, že si nevybavuje, že by „studovali výroční zprávy, kde by měly být zmíněny údaje o propojených osobách“ (č. l. 896). Právě to, že posudek se nijak nezabývá tím, jaké by měly být tržní vztahy mezi uvedenými společnostmi a nijak nevyhodnotil výhodnost či pokračování vkladu tichého společníka, představuje hrubé pochybení (takto doplněk č. 2, č. l. 653).
43. Nelze v tomto ohledu ani odhlédnout, že Nejvyšší soud naopak aproboval přístup, při kterém soud vážil vztahy takto propojených společností a hodnotil je jako tržní (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2010/2020).
44. Další nedostatek lze spatřovat v tom, že při ocenění nevycházela Oceňovací a znalecká kancelář, s. r. o. z faktické činnosti oceňované společnosti, ale toliko z činnosti zapsané v obchodním rejstříku (č. l. 896), konkrétně při ocenění byly uvažovány potravinářské trhy (č. l. 897). V důsledku toho je pak zřejmě zavádějící srovnávání v rámci finanční analýzy se společnostmi, které mají obdobnou činnost, která je zapsána v obchodním rejstříku, ale která se značně odlišuje od faktické činnosti (č. l. 222-225; č. l. 895-896).
45. Nesprávné je pak i tvrzení, že pro posudek není relevantní majetková hodnota (takto č. l. 215-216), když jak uvádí Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze hodnota věci je určena jejím nejlepším realizovatelným užitím. Stejně tak je tomu totiž v případě společnosti, přičemž osobě, která ji zcela „ovládné“, nikdo nebrání realizovat cokoli, tedy i nejlepší využití, které je nejpravděpodobnější v přípustném a dostupném finančním, fyzickém a právním rámci (srov. doplněk č. 2, č. l. 652).
46. Ostatně nelze přehlédnout ani jistý rozpor, když znalec např. při svém výsledku uvedl, že likvidační metoda „se používá pouze v těch případech, kdy je podnik v likvidaci, tedy kdy končí svou činnost a majetek se rozprodává“ (č. l. 895), zatímco ve znaleckém posudku bylo uvedeno, že likvidační metodou je podnik oceňován, pokud „nemá z podnikatelského hlediska jasnou perspektivu“ (č. l. 216).
47. Validní není ani argument, že likvidační metodu nelze použít, neboť společnost nevstoupila do likvidace a nadále (k roku 2013) existuje. Vytěsnění akcionáři totiž nemohou nést odpovědnost za jednání hlavního akcionáře, jímž tento snižuje hodnotu předmětné společnosti, zvláště byli-li ze společnosti vytěsnění a nemohli tedy ovlivnit další dění ve společnosti (srov. vyjádření Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 1. 8. 2012, č. l. 283, 284). Tržní hodnota předpokládá nejlepší využití majetku (viz výše), nelze proto apriori vyloučit likvidační hodnotu. Nadto je tímto nepřipustně přihlíženo ke skutečnostem nastalým po datu rozhodném pro ocenění.
48. Na základě uvedeného nelze proto ani souhlasit s tvrzením znalce, že „pro účely akcionářů jde k tíži, že společnost špatně hospodář se svým majetkem, protože teoreticky mají mít šanci chod firmy ovlivňovat, nicméně při oceňování se k tomu přihlížet nemůže, neboť pokud začneme uvažovat tímto způsobem, nikdy se více odborníků neshodne na tom, jaké lepší hospodaření by se dalo očekávat“ (č. l. 896).
49. Vedle toho pak tento posudek trpí dalšími závažnými nedostatky, když při kalkulaci úrokové míry namísto dostupných údajů o výnosnosti českých státních dluhopisů, použil výpočet z výnosnosti státních obligací USA (č. l. 231-232), který opomíjí řadu rozdílů mezi ČR a USA a vedle toho opakovaně zvýšil diskontní míru matematickou operací (srov. doplněk znaleckého posudku Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze č. 2, č. l. 653).
50. Shrnutí, posudek Oceňovací a znalecké kanceláře, s. r. o. předně nebere v úvahu vztahy mezi oceňovanou společností a společností MASNA Příbram, spol. s r. o., které nebyly na tržní bázi a dochází tedy k nepřipustné subjektivizaci při ocenění společnosti. Dále vycházel nesprávně z činnosti zapsané v obchodním rejstříku, nikoliv z faktické činnosti oceňované společnosti a z nesprávných důvodů odmítl ocenění společnosti likvidační metodou. Konečně nesprávně

při kalkulaci úrokové míry vychází z výnosnosti státních obligací USA namísto českých státních dluhopisů.

51. Pokud účastník 1) uvádí, že z tohoto znaleckého posudku vyšel Městský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 13. 2. 2013, sp. zn. 28 Cm 318/2006, jde o rozhodnutí, které bylo následně zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 7. 2015, sp. zn. 7 Cmo 286/2013. Mimo to, výše byly uvedeny dostatečné důvody, proč soud v tomto řízení z tohoto znaleckého posudku nevycházel.

e) Znalecký posudek vypracovaný Equity Solutions Appraisals

52. Dále se soud zabýval znaleckým posudkem č. [REDAKCE] vypracovaným Equity Solutions Appraisals. Tento posudek přitom nepředstavuje samostatné posouzení hodnoty společnosti, ale jeho smyslem měla být analýza dvou jiných znaleckých posudků – znaleckého posudku č. [REDAKCE] vypracovaného Ing. Ivanou Prchalovou Heřbolovou, Csc. a znaleckého posudku č. [REDAKCE] vypracovaného Institutem oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze (takto s. 12 prvně jmenovaného posudku).
53. Zásadní vadou posudku vypracovaného Equity Solutions Appraisals je skutečnost, že „stanovení přiměřené výše protiplnění za akcie společnosti Masokombinát Příbram, a. s. je provedeno na základě stavu k 30. 6. 2012“ (s. 12). Dále například uvádí ve vztahu ke znaleckému posudku Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze, že nereflextuje „ekonomický vývoj po roce 2008, i když byl znalci k datu vyhotovení posudku znám“ (s. 21). V závěru svého posudku pak v určitém rozporu s tím uvádí, že „jistě lze akceptovat, že sestavený plán v roce 2011 nevychází ze skutečných dat za již známé období od roku 2005, ale minimálně by se měl vůči skutečnosti vymezit, vysvětlit a dokladovat, proč se od skutečného vývoje odchyluje a za jakých konkrétních opatření je takový vývoj reálný“ (s. 29).
54. Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze přitom uvádí, že do jeho ocenění nemohl zahrnout údaje známé po datu ocenění (č. l. 254). To, že má dojít k ocenění na základě podkladů dostupných k datu vytěsnění (29. 7. 2005) uvádí přitom i znalecký posudek Oceňovací a znalecké kanceláře, s. r. o., který konkrétně uvádí, že „se musí výpočet provádět způsobem, který nebere v úvahu dnes známý ekonomický vývoj, ale vývoj, který mohl být tehdy považován za reálný! Tedy veškeré podklady musí být získány s platností do uvedeného data ocenění.“ (č. l. 213-214)
55. To, že lze brát v úvahu pouze skutečnosti známé do data ocenění zdůraznil ve svém stěžijním nálezu i Ústavní soud (nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15, bod 39). Opačný přístup by totiž odporoval zásadě komplexnosti znaleckého posudku. Odkazuje přitom na publikaci Křístek, L. Znalectví. Praha: Wolters Kluwer, 2013 (konkrétně na s. 71, správně se jedná o s. 171). Jako příklad chybného postupu autor uvádí: „V jednom případě měl znalec ocenit akcie k datu 31. 8. 2004. Posudek byl zadán v roce 2006, a znalec pro ocenění využil informace k datu 31. 12. 2004. Tyto informace však k datu ocenění nemohly být známy, a proto ani znalec s nimi neměl pracovat“. Jedná se přitom o běžný přístup i v mezinárodních oceňovacích standardech (srov. Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 75 a násl.). Poukazováno je v tomto kontextu mimo jiné na to, že „v případě, kdyby pro ocenění mohly být využívány výsledky podniku dosažené po datu ocenění či jiné informace a skutečnosti vzniklé po datu ocenění, pak hodnota podniku by byla závislá na dni vyhotovení znaleckého posudku, tudíž měnila by se v čase“ (Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 75).
56. Ke stejnému závěru v rozhodovací praxi dospěl například i Vrchní soud v Olomouci ve svém usnesení ze dne 24. 5. 2012, sp. zn. 8 Cmo 145/2009, když uvedl, že „s ohledem na stanovené datum ocenění určené soudem nemůže – a to zcela logicky – znalecký ústav, byť vyhotovuje znalecký posudek s určitým časovým odstupem, užít přesných údajů přístupných po rozhodném dni (18. 9. 2006) pro zohlednění konečného ocenění, neboť by tím popřel zcela běžný a v praxi užívaný postup odhadu budoucího vývoje (budoucích výnosů či realizovaných záměrů). Ostatně při pravdivosti tohoto

tvrzení navrhovatelů by nebylo nic jednoduššího, než vyčkat určitou dobu a budoucí vývoj neodhadovat, a naopak následně vycházet z reálných faktů. Tím by se ovšem zcela popřel smysl a účel prováděného ocenění, a proto ostatně žádná z metod znaleckého ocenění s tímto parametrem (zohledněním reálného vývoje po datu ocenění) nepočítá. Je proto naopak povinností znaleckého ústavu při zohlednění budoucích výnosů a případně realizovaných záměrů provést odhad budoucího vývoje za použití v té době známých informací, které ovšem musí ústav označit za dostatečně relevantní proto, aby vůbec takové zohlednění mohl provést.“

57. Takový závěr považuje soud za logický, neboť pokud výsledkem znaleckého posouzení má být ocenění společnosti k určitému datu, a tedy stanovení toho, za kolik by bylo možné tuto společnost, resp. její podíl v určitém okamžiku koupit či prodat, tak při této transakci by bylo vycházeno pouze ze skutečností známých v tomto okamžiku.
58. Uvedený posudek dále vytyká posudku zpracovanému Institutem oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze, že z něj není dostatečně zřejmé, jaký je charakter, stavebně technický stav, způsob stávajícího využití a velikost srovnávaných prostor k administrativním a skladovacím prostorům v rámci likvidační metody. Dále z něj není zřejmé, jaké srovnatelné nemovitosti byly pro porovnání s pozemky v Tochovicích vybrány a konečně nedostatečné zohlednění technologického zastarání zařízení.
59. Nicméně zjevně v tomto ohledu přehlíží, že ačkoliv ke stanovení nájmu v rámci likvidační metody došlo v příloze č. 2 doplňku č. 1 posudku zpracovaného Institutem oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze (s. 8 a násl.), bližší specifikace srovnávaných prostor k administrativním a skladovacím prostorům (uváděné prostory Dobříš, Blovice, Nymburk, Slaný, Praha a Tuchoměřice) je obsažena už v původním posudku Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze (s. 42 a násl.). Zároveň je podrobným a dostatečným způsobem uvedeno již v původním znaleckém posudku, proč jde o vypovídající ceny, i když srovnávané prostory vykazují jisté odlišnosti (např. tyto prostory nebyly spojeny s realizací potravinářské činnosti). Odůvodnění lze nalézt jak v dílčích částech posudku ohledně stanovení nájemného (např. s. 44, 46), tak v závěrečné části (zejména s. 48).
60. Nadto tento zpracovatel vysvětlil, proč nebylo možné přistoupit k přímému tržnímu porovnání, když v období od počátku roku 2005 do data ocenění nebyly ve veřejně dostupných periodikách zaměřujících se na inzerci nemovitostí nalezeny průmyslové prostory srovnatelné svou polohou a charakteristikami. Rovněž zpracovatel nebyly známy informace o nabídce či realizovaných prodejkách areálů jatek či masokombinátů, které by se na trhu vyskytly v období blízkém před datem ocenění. Svoje ocenění nechtěl stavět toliko na jediném porovnatelném areálu ve Slaném, o kterém neměli dostatek informací. I za předpokladu jeho porovnatelnosti, by však byla indikována správnost jejich posouzení, když jeho nájemné bylo lehce vyšší než to odhadnuté oceňovaného areálu společnosti Masokombinát Příbram, a. s. (vyjádření ze dne 11. 6. 2012, s. 5, č. l. 255).
61. Pokud jde o pozemky v Tochovicích a uváděný nedostatek srovnávaných nemovitostí, narážel zde Institut pro oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze (jako v řadě jiných případů) na značný deficit údajů, které (ač k tomu byl povinen) účastník 2) neposkytl (k tomu viz dále). V takovém případě mu nezbylo nic jiného, než přistoupit ke značnému zjednodušení a vycházet z účetní hodnoty (blíže srov. s. 16 doplňku č. 1). Na tuto absenci součinnosti zpracovatel narážel rovněž při oceňování strojního zařízení (s. 6 doplňku č. 1). I přesto však znalec provedl podrobný odhad ceny jednotlivých strojních zařízení, přičemž vzal dostatečným způsobem v úvahu stáří oceňovaných zařízení (srov. Přílohu č. 1 doplňku č. 1).

f) Znalecký posudek vypracovaný BOHEMLA EXPERTS, s. r. o.

62. Soud zároveň nevycházel ani z posudku č. [REDAKCE] zpracovaného BOHEMLA EXPERTS, s. r. o., ačkoliv tento posudek dospívá k hodnotě nejvíce se blížící té vyplývající z posudku Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze a taktéž vychází z likvidační metody ocenění (z důvodu

nedostatečné ziskové perspektivy – s. 23 posudku). A to z toho důvodu, že v posudku není v rámci jednotlivých položek dostatečně podrobně provedeno stanovení ceny a nevychází z dostatečných podkladů. Například nemovitosti představující v rámci ocenění likvidační metodou významnou položku jsou oceněny buď na základě účetní hodnoty (pozemky) anebo paušálně s ohledem na nedostatek bližších informací a vzdálené datum ocenění (budovy). Zcela tedy chybí srovnání s obdobnými nemovitostmi či jakékoliv podrobnější provedení ocenění. Obdobným velmi zjednodušujícím způsobem rovněž s odkazem na nedostatek bližších informací je provedeno ocenění strojního zařízení (vše na s. 27 posudku). Takové ocenění tedy nelze považovat za dostatečné, zvláště pak ve srovnání s posudkem Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze, který taktéž použil likvidační metodu, ale naproti tomu ocenění jednotlivých položek podrobně odůvodnil.

g) Absence nutné součinnosti ze strany účastníka 2)

63. Institut oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze byl při vypracování posudku nucen s ohledem na absenci součinnosti ze strany účastníka 2), na kterou opakovaně upozorňoval (srov. např. č. l. 142, 173, 176, 227, zejména pak s. 6-7 znaleckého posudku, s. 5-6 doplňku č. 1) přistoupit k určitým odhadům nebo zjednodušením. Tomu nelze ničeho vytknout ani z pohledu současného procesního práva, které absenci potřebné součinnosti účastníka řízení ohledně skutečností, jež jsou předmětem dokazování a leží v jeho sféře, reflektuje za pomoci dvou institutů. Tento postup účastníka 2), který přes opakované výzvy ze strany soudu (srov. např. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 2. 2010, č. j. 13 Cm 1065/2005-130, nebo ze dne 2. 2. 2011, č. j. 13 Cm 1065/2005) s různým odůvodněním odmítl vydat podklady, které byl povinen vést ze zákona, popř. mu byly dostupné přitom odpovídá vedení celého řízení ze strany účastníka 1), které soud již dříve vyhodnotil jako šikanózní (srov. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 8. 2012, č. j. 13 Cm 1065/2005-306).
64. Předně jde o vysvětlovací povinnost. Pomocí ní jsou řešeny případy, ve kterých strana zatížená důkazním břemenem objektivně nemá a nemůže mít k dispozici informace o skutečnostech významných pro rozhodnutí ve sporu, avšak protistrana má tyto informace k dispozici. Jestliže pak strana zatížená důkazním břemenem přednese alespoň „opěrné body“ skutkového stavu a zvýší tak pravděpodobnost svých skutkových tvrzení, nastupuje vysvětlovací povinnost protistrany; nesplnění této povinnosti bude mít za následek hodnocení důkazu v neprospěch strany, která vysvětlovací povinnost nesplnila. Jinak řečeno soud může v rámci volného hodnocení důkazů (na základě výsledků plynoucích z ostatního dokazování) vzít obsah k důkazu navržené a protistranou nepředložené listiny za prokázány, a to zejména v případě, kdy strana nezatížená důkazním břemenem dostatečně nevysvětlí okolnosti, z nichž má plynout, že nemá listinu u sebe, nebo jestliže z takového vysvětlení vyjde najevo, že ji úmyslně odstranila či jinak učinila nepoužitelnou při dokazování (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2011, sp. zn. 22 Cdo 883/2010, publikované pod C 10697 Souboru; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2021, sp. zn. 20 Cdo 1733/2021).
65. V prvně uvedeném rozhodnutí se přitom jednalo o zjištění ceny podniku, přičemž Nejvyšší soud uzavřel, že „jestliže tedy v řízení o vypořádání BSM je třeba zjistit cenu podniku a strana, která disponuje (anebo by při zachování obvyklé péče měla disponovat) informacemi k takovému zjištění neposkytne soudu potřebnou součinnost a nesplní svou vysvětlovací povinnost, bude to mít za následek hodnocení důkazů ohledně skutečností, kterých se tato povinnost týká, v neprospěch strany, která ji nesplnila“.
66. Druhý prostředek, který přichází na řadu v případě, že nelze užít § 129 odst. 2 o. s. ř. je obrácení důkazního břemene prostřednictvím soudcovského dotváření práva. Ústavní soud takový postup označuje za ultima ratio. Specifickou kategorií v tomto směru představuje obrácení důkazního břemena kvůli zmaření důkazu, k němuž přistupuje soud z důvodu, že strana, kterou důkazní břemeno ohledně určité skutečnosti běžně netíží, disponovala potřebným důkazem, avšak jeho provedení protistranou sama zmařila. Předpokladem tohoto zvláštního soudcovského pravidla pro dělení

důkazního břemena je tak „protiprávní jednání odpůrce, jež mělo za následek nemožnost rozhodnou skutečnost prokázat.“ Ústavní soud akcentuje, že v takovýchto situacích je to právě žalovaný, kdo ze svého protiprávního či nepoctivého jednání získává prospěch na úkor žalobce (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. IV. ÚS 14/17, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2022, sp. zn. I. ÚS 1785/21; z literatury pak Lavický, P. Důkazní břemeno v civilním řízení soudním. Praha: Leges a Česká společnost pro civilní právo procesní, 2017, s. 225 a násl.).

67. Ústavní soud odkazuje na princip *nemo turpitudinem suam allegare potest* (nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu). Ten nepochybně stojí v základu (teleologickém pozadí) obou těchto institutů (vysvětlovací povinnosti i obrácení důkazního břemene). V současné době je explicitně zakotven v § 6 o. z. V procesní rovině je pak nutné jej dovodit z § 6 o. s. ř.
68. Nelze v tomto ohledu přehlédnout, že řízení o přezkoumání přiměřenosti protiplnění za nucený výkup účastnických cenných papírů je svou povahou řízení nesporné podle § 200e o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. 29 Cdo 4918/2009, publikované pod C 9134 Souboru), zatímco tyto závěry byly konstruovány v rámci sporného řízení. Nicméně současná civilní procesualistika dospívá k závěru, že i v rámci nesporného řízení má účastník výraznou povinnost součinnosti při objasňování skutkového stavu. Ačkoliv tedy účastník nenese subjektivní důkazní břemeno v pravém slova smyslu, je zatížen povinností součinnosti, jejíž nesplnění může mít pro účastníka velmi podobné následky (k tomu podrobně Lavický, P. Důkazní břemeno v civilním řízení soudním. Praha: Leges a Česká společnost pro civilní právo procesní, 2017, s. 59-62). To musí platit zvláště u tohoto typu řízení, které v rámci nesporných řízení vykazuje jistá specifika (toho si byl zřejmě vědom i zákonodárce a nově je řadí mezi řízení sporná, srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 29 Cdo 2551/2016, publikované pod C 17284 Souboru). V tomto typu řízení má totiž postavení účastníků, navzdory tomu, že se jedná o řízení nesporné, kontradiktorní povahu, když účastníci mají protichůdné majetkové zájmy – účastník 1) chce platit pochopitelně co nejnížší protiplnění, zatímco navrhovatelé naopak mají zájem na co nejvyšším protiplnění.
69. Pokud tedy znalec přistoupil při zpracování posudku v důsledku nedostatku podkladů, jenž mu byl účastník 2) povinen poskytnout, k určitým odhadům nebo zjednodušením, je zcela v souladu s výše nastíněnými závěry a zejména zásadou, že nikdo nemůže těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního jednání, pokud případné nepříznivé následky těchto postupů ve znaleckém posudku ponese právě účastník 1). Tomuto postupu nelze ničeho vytknout, neboť je to právě účastník 1), který svým jednáním zmařil řádné ocenění. Soud zde nijak nepřehlíží, že účastníci 1) a 2) představují samostatné právní subjekty, nicméně jak již dříve poukázal Nejvyšší soud, je nutné zde reflektovat blízký vztah společnosti a hlavního akcionáře (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2245/2022, bod 38-39). Z pohledu toho je tedy odůvodněné promítnout absenci součinnosti účastníka 2) do procesní sféry účastníka 1).

III. Stanovení přiměřeného protiplnění

70. Podle § 183m odst. 1 obch. zák. oprávněné osoby mají právo na protiplnění v penězích, jehož výši určí hlavní akcionář; hlavní akcionář doloží přiměřenost protiplnění znaleckým posudkem, vyžaduje-li se, který nesmí být starší než 3 měsíce ke dni doručení žádosti podle § 183i odst. 1.
71. Jak bylo uvedeno výše, samotné stanovení přiměřeného protiplnění představuje otázku právního posouzení. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3024/2016, publikované pod C 17555 Souboru, ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. 29 Cdo 2025/2016, publikované pod C 17551 Souboru, ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4585/2018,

publikované pod C 18752 Souboru, či ze dne 11. 3. 2020, sp. zn. 27 Cdo 1516/2019) se dále podává následující.

72. Určení hodnoty podniku společnosti (jež je otázkou skutkovou) nelze ztotožňovat s určením výše přiměřeného protiplnění (jež je otázkou právní). Jakkoliv při určení výše přiměřeného protiplnění soud zpravidla vychází z hodnoty podniku společnosti, musí současně zohlednit i další v úvahu přicházející skutečnosti.
73. Má-li být protiplnění přiměřené (§ 183k obch. zák.) hodnotě účastnických cenných papírů, které nuceně přecházejí na hlavního akcionáře, nepřichází zásadně v úvahu, aby se výše protiplnění snižovala oproti hodnotě akcií zjištěné na základě znaleckého posudku a vycházející z hodnoty podniku společnosti proto, že by vytěsňování vlastníci účastnických cenných papírů nemohli takové ceny dosáhnout na trhu z důvodu nízké likvidity účastnických cenných papírů či proto, že jejich účastnické cenné papíry představují pouze menšinový podíl na společnosti (tzv. diskont za likviditu či za minoritu).
74. Vychází-li soud při určení přiměřeného protiplnění podle § 183k obch. zák. z hodnoty podniku společnosti, určené výnosovou metodou, zpravidla nemůže být při stanovení hodnoty podniku (pro účely určení přiměřeného protiplnění) aplikována (při výpočtu nákladů vlastního kapitálu) ani přírážka za nižší likviditu (omezenou obchodovatelnost) akcií (nejsou-li v konkrétní věci naplněny důvody pro opačný závěr).
75. Při přezkoumávání přiměřenosti protiplnění postupem podle § 183k obch. zák. je nutné mít na paměti, že menšinová akcionářská práva nemají prakticky žádnou možnost, jak hlavnímu akcionáři zabránit v realizaci jeho práva upraveného v § 183i obch. zák. Jsou-li zbavováni svého podílu ve společnosti s odůvodněním, že s ohledem na akcionářskou strukturu se jejich účast fakticky zúžila na pouhou investici, neboť jejich „vliv na chod společnosti je mizivý a možnost podílet se na zásadních rozhodnutích o směřování společnosti je iluzorní“ (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 56/05, bod 52 odůvodnění), tedy že nadále zůstává zachována pouze majetková složka jejich účasti ve společnosti, již lze nahradit (nuceně vyměnit za peníze), musí být garantováno, že poskytované protiplnění v penězích bude odpovídat hodnotě této investice. Jinak řečeno, protiplnění poskytované hlavním akcionářem musí odpovídat hodnotě účastnických cenných papírů, jejichž vlastnictví hlavní akcionář v důsledku nuceného přechodu nabude tak, aby hodnota investice vlastněné minoritním akcionářem zůstala zachována.
76. Jakkoliv se zpravidla (v případě společností, jejichž účastnické cenné papíry nebyly přijaty k obchodování na regulovaném trhu) vychází z hodnoty podniku společnosti stanovené znalcem, přičemž výše protiplnění připadající na účastnický cenný papír se určí jako podíl na hodnotě podniku společnosti, odpovídající podílu (jmenovité hodnoty) účastnického cenného papíru na základním kapitálu společnosti, soud musí přihlédnout i k dalším okolnostem. Z požadavku přiměřenosti (spravedlnosti) mimo jiné plyne, že protiplnění zásadně nesmí být nižší než tržní cena dotčených účastnických cenných papírů v době předcházející vytěsnění, lze-li ji objektivně určit.
77. Právě proto, že v případě tzv. vytěsnění nemá akcionář možnost tomuto procesu zabránit, se při určení přiměřeného vypořádání vychází z (tržní) hodnoty podniku společnosti a základem pro určení přiměřeného vypořádání je pak podíl na této tržní hodnotě připadající na jednu akcií (účastnický cenný papír). Ve většině případů tento alikvotní podíl převyšuje tržní cenu samotných akcií (za uvedenou částku by zpravidla nebylo možné tyto akcie prodat) a již tím do určité míry reflektuje přiměřenost (spravedlnost) vypořádání mezi hlavním akcionářem a menšinovými (vytěsňovanými) vlastníky účastnických cenných papírů.
78. Obdobně zdůrazňuje i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15, bod 29), že přiměřené protiplnění je v tomto ohledu obdobou náhrady při vypořádání podílového vlastnictví, kdy ze soudní praxe plyne, že základem pro stanovení této náhrady je tzv. cena obvyklá v daném místě a čase vypořádání, přičemž výše náhrady se určuje odpovídajícím podílem z

(tržní) ceny celé věci, nikoli z ceny, za kterou by bylo možno spoluvlastnický podíl zpeněžit (jinak by byla porušena rovnost spoluvlastníků v rozporu s ustanovením čl. 11 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod). Samotná skutečnost, že předmětem ocenění je pouze (menšinový) podíl, v těchto případech nehraje (z hlediska ústavního ani nemůže) roli. V této souvislosti lze hovořit o tzv. spravedlivé hodnotě (fair či přesněji equitable value) v kontrapozici s tzv. (spravedlivou) tržní hodnotou (fair market value). Obdobně jako přírážku za minoritu, která zohledňuje stupeň kontroly podniku konkrétního akcionáře a kterou (nejsou-li pro to nějaké mimořádné důvody) v případě vytěsnění menšinových akcionářů uplatnit nelze, neboť výsledkem by nebyla spravedlivá, ale tržní hodnota menšinového podílu, je třeba posuzovat přírážku za obchodovatelnost příslušného účastnického cenného papíru (bod 31 citovaného nálezu).

79. V usnesení ze dne 6. 5. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2010/2020, Nejvyšší soud výslovně uvedl, že spravedlnost protiplnění je nutné poměřovat ve vztahu ke všem zúčastněným subjektům (nejen z pohledu vytěsněných vlastníků účastnických cenných papírů), tak, aby bylo (jak ostatně plyne již ze samotného pojmu užitého zákonem) přiměřené (proporcionální) všem okolnostem.
80. Z uvedeného je tedy zřejmé, že přiměřené protiplnění nemá odrážet pouze tržní hodnotu, ale má jít o protiplnění spravedlivé, je tedy potřebné dostatečným způsobem zohlednit všechny okolnosti případu. Trefně v tomto ohledu uvádí odborná literatura s odkazem na zahraniční rozhodovací praxi, že „oceňovací proces pro účely vytěsnění menšiny ze společnosti není proto, aby byl rekonstruován pro forma (hypotetický) prodej akcií menšinového akcionáře, ale předpokládá se, že vytěsňovaný akcionář by si přál udržet svou investiční pozici ve společnosti. Pokud by nebyla přiznána menšinovým akcionářům plná proporcionální hodnota jejich akcií, představovalo by to sankci za nedostatek kontroly, čímž by došlo k neférovému obohacení většinového akcionáře“ a dále, že „férová hodnota“ (fair value) není synonymem pro férovou tržní hodnotu (fair market value), ale jde o jiný standard hodnoty. Správný výklad pojmu férová hodnota při squeeze-out a podobných transakcích spočívá ve vlastnictví proporčního podílu disentuujícího akcionáře na celkové hodnotě společnosti, aniž by byl aplikován diskont za nedostatek kontroly, tj. za minoritu“ (Zima, P. Jeden článek a nové rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 647/15. Obchodněprávní revue, 2019, č. 2, s. 41-45).
81. V projednávané věci vzal soud za základ pro určení přiměřeného (spravedlivého) protiplnění hodnotu společnosti stanovenou likvidační metodou. Ta dostatečným způsobem reflektuje všechny skutkové okolnosti projednávané věci, zejména propojení oceňování společnosti se společností MASNA Příbram, spol. s r. o. Nejde tedy pouze o to, že jde o nejvyšší hodnotu, ale rozhodující je skutečnost, že zaručuje vytěsněným akcionářům obdržení spravedlivé protihodnoty za ztrátu jejich vlastnického práva, neboť vychází z předpokladu nejlepšího možného využití podniku společnosti, a to na tržní bázi. Naopak by bylo (i s ohledem na výše nastíněná kritéria) hrubě nespravedlivé, pokud by na úkor menšinových akcionářů bylo vycházeno z hodnoty, do které se výrazným způsobem propisuje propojení uvedených společností (a s tím spojené netržní vztahy mezi nimi), v důsledku kterého dochází k podstatnému snížení hodnoty společnosti, které se promítá při ocenění podniku společnosti jinými metodami. Takový postup by nepřipustně zvýhodňoval hlavního akcionáře. Částku stanovenou likvidační metodou soud následně rozpočítal na počet akcií společnosti, aniž by bral v úvahu srážku za minoritu (viz dále).
82. U navrhovatelů a) a b) bylo nesporné, že k okamžiku mimořádné valné hromady dne 29. 7. 2005 byli vlastníky 80 ks, resp. 69 ks akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1005 Kč za jednu akcii, přičemž navrhovateli a) bylo vyplaceno za 80 ks protiplnění ve výši 6 720 Kč a navrhovateli b) za 69 ks akcií protiplnění ve výši 5 796 Kč. O jejich aktivní legitimaci tedy není pochyb.
83. Pokud jde o aktivní legitimaci navrhovatelky c), tou se soud zabýval podrobně už v předchozím (zrušeném) usnesení, přičemž dospěl k závěru, že v den konání valné hromady 29. 7. 2005 byla navrhovatelka c) akcionářkou společnosti Masokombinát Příbram, a. s. – účastnice 2) s počtem 3 642 ks kmenových akcií o jmenovité hodnotě 1 005 Kč, které byly nahrazeny jednou hromadnou listinou emitovanou společností. Na hlavního akcionáře účastníka 1) přešlo vlastnické právo k těmto

účastnickým cenným papírům dne 21. 10. 2005. Tyto závěry aproboval již v předchozím usnesení ze dne 23. 3. 2023, sp. zn. 14 Cmo 226/2022, Vrchní soud v Praze (bod 19-21 předmětného rozhodnutí). Zároveň bylo navrhovatelce c) již vyplaceno za tyto akcie protiplnění ve výši 305 928 Kč (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 3. 2011, č. j. 7 Cmo 301/2010-100).

84. Hodnota společnosti stanovená likvidační metodou odpovídá hodnotě částek získaných prodejem jednotlivých složek majetku společnosti po snížení o náklady likvidace (včetně odměny likvidátora). V případě účastnice 2) k příslušnému datu činil likvidační zůstatek po zdanění částku 112 924 000 Kč (s. 27 doplňku č. 1). Tuto částku je nutné (s ohledem na výše uvedenou rozhodovací praxi) rozpočítat na počet akcií, který činil 103 543 Ks. Hodnota přiměřeného protiplnění tak vychází na částku 1 092 Kč na jednu akcii o nominální hodnotě 1 005 Kč.
85. V případě navrhovatele a), který držel 80 ks akcií proto v součtu činí přiměřené protiplnění částku 87 360 Kč, v případě navrhovatele b), který držel 69 ks akcií činí přiměřené protiplnění v součtu částku 75 348 Kč, a v případě navrhovatelky c), která držela 3 642 ks akcií činí přiměřené protiplnění v součtu částku 3 977 064 Kč. Souhrnné částky přiměřeného protiplnění u navrhovatelů a), b), c) pak soud krátil o již poskytnuté protiplnění. V případě navrhovatele a) tedy výsledná částka činí 80 640 Kč, v případě navrhovatele b) pak 69 552 Kč a v případě navrhovatelky c) 3 671 136 Kč.

IV. Úroky z prodlení

86. Podle § 365 obch. zák. dlužník je v prodlení, jestliže nesplní řádně a včas svůj závazek, a to až do doby poskytnutí řádného plnění nebo do doby, kdy závazek zanikne jiným způsobem. Dlužník však není v prodlení, pokud nemůže plnit svůj závazek v důsledku prodlení věřitele.
87. Podle § 369 odst. 1 obch. zák. je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvně stanovena sazba úroků z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského.
88. Úroky z prodlení náleží i v případě prodlení s plněním přiměřeného protiplnění. Nejvyšší soud se otázkami souvisejícími s úrokem z prodlení zabýval podrobně v rozsudku ze dne 19. 10. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2245/2022. Konkrétně se zabýval otázkou splatnosti přiměřeného protiplnění, výzvou ke splnění dluhu bez určení výše protiplnění, prodlením se zaplacením přiměřeného protiplnění a otázkou promlčení úroků z prodlení.
89. K otázce splatnosti (v případě listinných účastnických cenných papírů) obecně uvedl, že předání listinných účastnických cenných papírů společnosti dosavadním vlastníkem představuje konkludentní výzvu k plnění ve smyslu § 340 odst. 2 obch. zák. Neprojeví-li tedy dosavadní vlastník listinných účastnických cenných papírů jinou vůli, nastává splatnost práva na protiplnění bez zbytečného odkladu poté, kdy dosavadní vlastník předá účastnické cenné papíry společnosti podle § 183m odst. 2 obch. zák. (srov. body 34-40 předmětného rozhodnutí).
90. Zároveň uzavřel, že neprojeví-li dosavadní vlastník listinných účastnických cenných papírů jinou vůli, potom jejich předáním společnosti podle § 183m odst. 2 obch. zák. vyzývá hlavního akcionáře k zaplacení plné výše protiplnění, tedy i (případného) doplatku protiplnění, který by přesahoval výši protiplnění stanovenou v usnesení valné hromady o výkupu účastnických cenných papírů. To platí zásadně bez ohledu na to, zda dosavadní vlastník účastnických cenných papírů požádal soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění podle § 183k obch. zák. (body 41-44 předmětného rozhodnutí).
91. K otázce následků prodlení pak konstatoval, že jelikož je právo na protiplnění peněžitým plněním (§ 183m odst. 1 obch. zák.), platí, že v případě prodlení s jeho výplatou má dosavadní vlastník účastnických cenných papírů právo požadovat od hlavního akcionáře vedle samotného protiplnění i úroky z prodlení (§ 517 odst. 2 obč. zák.). Nevyplatí-li tedy hlavní akcionář dosavadnímu vlastníkovu listinných účastnických cenných papírů protiplnění (zahrnující i jinou výši protiplnění ve smyslu § 183k

odst. 3 obch. zák.) bez zbytečného odkladu poté, co dosavadní vlastník předá listinné účastnické cenné papíry společnosti (podle § 183m odst. 2 obch. zák.), dostává se hlavní akcionář do prodlení, a tak dosavadnímu akcionáři vzniká právo požadovat vedle protiplnění i úroky z prodlení (body 45-46 předmětného rozhodnutí).

92. K tomu, že úroky z prodlení z jiné výše protiplnění přiznaného soudem podle § 183k odst. 3 obch. zák. počínají běžet (již) okamžikem, v němž má být splněna ta část protiplnění, která byla vytěsněným akcionářům přiznána v usnesení valné hromady, na jehož základě k vytěsnění došlo, dospěl mimo jiné i s odůvodněním, že úrok z prodlení z doplatku protiplnění přiznaného soudem podle § 183k odst. 3 obch. zák. má sloužit mimo jiné i k tomu, aby hlavního akcionáře odrazoval od možnosti stanovit (v mezích § 183j odst. 4 obch. zák.) nepřiměřeně nízké protiplnění a těžit z délky případného soudního řízení o přezkoumání přiměřenosti protiplnění či toto řízení dokonce záměrně prodlužovat. Tedy od postupu, při němž by hlavní akcionář těžil z toho, že bude k doplatku přiměřeného protiplnění zavázán s výrazným časovým odstupem, aniž by byla zohledněna doba, po kterou hlavní akcionář vytěsněným akcionářům část přiměřeného protiplnění zadržoval (body 48-49 body předmětného rozhodnutí).
93. Již předtím pak Nejvyšší soud v usnesení ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2221/2022, dospěl k závěru, že zvláštní úprava § 183k odst. 3 věty druhé obch. zák., jež váže počátek běhu promlčecí doby na právní moc rozhodnutí soudu, kterým bylo přiznáno právo na jinou výši protiplnění, se (vedle jistiny samotné) vztahuje rovněž na úroky z prodlení z nezaplacené částky protiplnění.
94. Navrhovatelé a) a b) požadovali úroky z prodlení za období od 22. 10. 2005 do zaplacení. Neboť listinné akcie společnosti předali až 15. 11. 2005, mohl se účastník 1) ocitnout v prodlení nejdříve následujícího dne. Soud proto přiznal navrhovatelům a) a b) úroky z prodlení od 16. 11. 2005 do zaplacení.
95. Navrhovatelce c) přiznal soud úroky z prodlení od 9. 12. 2005. Z její strany nedošlo k předání akcií, ty byly proto následně prohlášeny za neplatné. Nemohlo tedy dojít k výzvě k plnění předáním akcií ve výše uvedeném smyslu. Taková výzva však byla učiněna nejpozději v okamžiku podání návrhu na zahájení řízení, k čemuž došlo dne 21. 10. 2005. Pokud pak navrhovatelka c) požadovala úroky z prodlení až od data 9. 12. 2005 je plně v její dispozici (odpovídá dispoziční zásadě), v jakém rozsahu své právo uplatní. Soud je však tímto návrhem vázán a nemůže jej překročit.
96. Všem navrhovatelům přiznal soud úroky v zákonné výši, která podle nařízení vlády č. 142/1992 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku (ve znění od 28. 4. 2005) odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, přičemž v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí (výše dvoutýdenní repo sazby České národní banky za příslušná období je dostupná na <https://www.cnb.cz/cs/casto-kladene-dotazy/Jak-se-vyvijela-dvoutydeni-repo-sazba-CNB/>).

V. Úroky

97. Podle § 183m odst. 2 obch. zák. dosavadním vlastníkům zaknihovaných účastnických cenných papírů vzniká právo na zaplacení protiplnění zápisem vlastnického práva na majetkovém účtu v příslušné evidenci cenných papírů a vlastníkům listinných účastnických cenných papírů jejich předáním společnosti podle § 183l odst. 5 a 6 a úroku ve výši obvyklých úroků podle § 502 ode dne, kdy došlo k přechodu vlastnického práva k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře.
98. Předmětné ustanovení umožňující (vedle úroku z prodlení) žádat i obvyklý úrok, bylo do obchodního zákoníku vloženo zákonem č. 104/2008 Sb., o nabídkách převzetí a o změně některých dalších zákonů

(zákon o nabídkách převzetí) s účinností od 1. 4. 2008. Nelze v tomto ohledu přehlédnout, že k přechodu vlastnického práva k účastnickým cenným papírům účastnice 2) došlo na základě usnesení valné hromady ze dne 29. 7. 2005 a řízení o stanovení přiměřeného protiplnění bylo zahájeno 18. 10. 2005. Je proto nutné zabývat se tím, od jakého okamžiku, popř. zda vůbec náleží navrhovatelce c) právo na obvyklý úrok, pokud k vytěsnění, a tedy pozbytí jejího vlastnického práva došlo před 1. 4. 2008.

99. Uvedená právní úprava zavádějící do obchodního zákoníku právo požadovat obvyklý úrok obsahuje toliko přechodné ustanovení, jenž řeší postup při výkupu účastnických cenných papírů v případě, že hlavní akcionář uplatnil své právo podle § 183i odst. 1 obch. zák. ve znění účinném do dne nabytí účinnosti zákona o nabídkách převzetí. Žádným způsobem však neřeší časovou působnost ustanovení umožňujícího požadovat obvyklý úrok. Jinými slovy explicitně neřeší, zda obvyklý úrok může požadovat i minoritní akcionář, pokud k pozbytí jeho vlastnického práva došlo před nabytím účinnosti zákona o nabídkách převzetí, avšak doposud mu nebylo poskytnuto přiměřené protiplnění.
100. Odpověď na tuto otázku je tedy nutné hledat v obecných principech soukromého práva, resp. v obecných principech časové působnosti zákonů. Rozlišováno je mezi pravou retroaktivitou a retroaktivitou nepravou. Obecně platí, že zatímco pravá retroaktivita je přípustná pouze výjimečně, v případě nepravé retroaktivity je zásadou její přípustnost (nález Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14, bod 32 a další rozhodnutí tam uvedená; k vývoji rozhodovací praxe Ústavního soudu k otázce retroaktivity srov. zejména Tryzna, J. Retroaktivita v práv. Praha: Auditorium, 2024, s. 147 a násl.; z literatury pak takto Melzer, F. in Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Sv. III. § 419–654. 1. vyd. Praha: Leges, 2014, s. 1102).
101. Podstata pravé retroaktivity spočívá v tom, že právní norma působí vznik právních vztahů před její účinností za podmínek, které teprve dodatečně stanovila, nebo pokud na jejím základě dochází ke změně právních vztahů vzniklých podle staré právní úpravy, a to s účinky do období před účinností nového zákona. Pokud jde o nepravou retroaktivitu, v jejím případě zákon sice nezakládá právní následky zpětně, v minulosti nastalé skutečnosti však právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku nebo pro budoucnost modifikuje právní následky založené podle dřívějších předpisů (srov. výše uvedený nález Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14, který dále odkazuje mj. na Tilsch, E. Občanské právo rakouské. Část všeobecná. 3. vyd. Praha: Všechn, 1925, s. 75-78).
102. Ačkoliv nepravou retroaktivitu na rozdíl od pravé retroaktivity lze považovat za zásadně přípustnou, ani v jejím případě nesmí být popřena důvěra v právo tam, kde je na straně adresáta právní normy legitimní očekávání, že dosavadní právní úprava bude zachována. Nepravá retroaktivita je v souladu se zásadami právní jistoty a důvěry v právo, je-li vhodná a potřebná k dosažení zákonem sledovaného cíle a při celkovém poměrování „zklamané“ důvěry a významu a naléhavosti důvodů právní změny bude zachována hranice únosnosti. Ústavní soud v tomto směru odkazuje na bod 58 rozhodnutí Spolkového ústavního soudu ze dne 7. 7. 2010 sp. zn. 2 BvL 14/02, BVerfGE 127, 1, 25. V něm se uvádí, že zákonodárce musí potud, pokud váže budoucí právní následky na skutkový stav ležící v minulosti, v dostatečné míře zohlednit ústavně požadovanou ochranu důvěry (legitimního očekávání). Musí být přitom zachován princip přiměřenosti. Nepravá retroaktivita je proto slučitelná s ochrannou důvěry vyplývající z principů právního státu a základními právy, když je vhodná a potřebná k požadovanému účelu zákona a když při celkovém vážení zájmů mezi intenzitou zklamané důvěry a intenzitou naléhavosti důvodu ospravedlňujícího změnu právní úpravy je zachována hranice přijatelnosti.
103. Obdobně dospěl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5259/2015, publikovaný pod C 16672 Souboru, k tomu, že ačkoliv je nepravá retroaktivita obecně přípustná a umožňuje, aby adresáti práva přizpůsobili své jednání nové právní úpravě, může i ona znamenat rozpor s principem ochrany důvěry ve stabilitu právního řádu, který se projevuje v tom, že rozhodnutí jednat, případně nejednat, které bylo učiněno s očekáváním určitých následků, se ex post (po přijetí nové úpravy) ukáže

jako nesprávné, protože se tyto následky mění. Adresát příslušné právní regulace by totiž mohl oprávněně namítat, že kdyby znal tyto nové podmínky, bylo by jeho rozhodnutí jiné. Nepravá retroaktivita porušuje ochranu důvěry, pokud takto působící právní předpisy působí negativní zásahy, se kterými adresáti práva nemohli nebo nemuseli počítat nebo je nemuseli při svých dispozicích zohlednit. V konkrétních případech je proto přípustnost nepravé retroaktivity třeba posoudit poměřováním kolidujících právních principů za použití principu proporcionality.

104. K tomu, že v konkrétním případě je nutné přípustnost nepravé retroaktivity posoudit poměřováním kolidujících právních principů za použití principu proporcionality dospívá i odborná literatura (Melzer, F. in Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Sv. III. § 419–654. 1. vyd. Praha: Leges, 2014, s. 1102).
105. V poslední době tento přístup k nepravé retroaktivitě Ústavní soud zopakoval v nálezu ze dne 17. 1. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 30/23-2: „Lze tak učinit dílčí závěr, že zatímco pravá retroaktivita je obecně nepřipustná, nepravá retroaktivita je nepřipustná pouze výjimečně, a to zasahuje-li zásadně do legitimního očekávání občanů a důvěry v právo. Nepřipustnost nepravé retroaktivity je proto "individuální", a to tam, kde "je tím zasaženo do důvěry ve skutkovou podstatu a význam zákonodárných přání pro veřejnost nepřevyšuje, resp. nedosahuje zájmu jednotlivce na další existenci dosavadního práva" [Pieroth, B.: Rückwirkung und Übergangsrecht. Verfassungsrechtliche Maßstäbe für intertemporale Gesetzgebung, Berlin, 1981, s. 380-381, srov. dále rozhodnutí Spolkového ústavního soudu ze dne 19. 12. 1961 sp. zn. 2 BvR 1/60 (BVerfGE 13, 274)].“
106. K tomu dodal, že „posuzování, zda je nepravá retroaktivita výjimečně nepřipustná, tedy spočívá v poměřování cíle, který zákonodárce sledoval, a prostředků, které k dosažení cíle zvolil, se zklamanou důvěrou občanů v právo, a to co do "únosnosti" takového zklamání (viz bod 15 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 9/08 nebo bod 55 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11). V tomto posuzování Ústavní soud zohledňuje intenzitu veřejného zájmu, který zákonodárce ke změně právní úpravy vedl, a míru zklamání důvěry v právo. Význam má, o jaké právo jde a jak "silné" očekávání zakládá, tj. zda pouhou důvěrou v neměnnost právní úpravy, legitimní očekávání či dokonce právo samotné. Specifické postavení z hlediska jeho ochrany zde má legitimní očekávání v podobě majetkového nároku.“
107. Při řešení otázky proporcionality v projednávané věci je nutné předně vyjasnit teleologické pozadí právní úpravy, která zakotvuje obvyklý úrok z částky představující přiměřené protiplnění. Odborná literatura k tomu uvádí, že tím „zákonodárce zohledňuje skutečnost, že vlastnické právo pozbývají vlastníci účastnických cenných papírů k okamžiku stanovenému v § 183l odst. 3 ObchZ, zatímco k výplatě protiplnění dochází v souladu se zákonem vždy s určitým zpožděním (i kdyby osoba oprávněná k výplatě protiplnění poskytla v tomto směru maximální součinnost). Právo na úrok uvedený časový posun vyrovnává“ (Dědič, J., Štenglová, I., Kříž, R., Čech, P. Akciové společnosti. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 339.).
108. V řešení případě proti sobě stojí ochrana legitimního očekávání účastníka 1) a ochrana vlastnického práva navrhovatelky c). Soud má v projednávané věci za to, že zde nejsou natolik závažné důvody, které by vedly k odchýlení od výše nastíněného obecného přístupu, podle něhož je nepravá retroaktivita zásadně přípustná. Naopak je nutné upřednostnit ochranu vlastnického práva navrhovatelky c). Je tomu tak z důvodu toho, že k zásahu do jejího vlastnického práva dochází zásadním způsobem, aniž by to sama mohla jakýmkoliv způsobem ovlivnit. Úrok představuje jednu z kompenzací spojenou s tímto zásahem do vlastnického práva, konkrétně má být minoritnímu akcionáři poskytnuta náhrada za to, že s majetkovou hodnotou, která mu náleží, nemůže po určitou dobu disponovat. Naproti tomu s touto hodnotou disponuje hlavní akcionář, kterému zůstává finanční částka sloužící jako náhrada (protiplnění) za pozbyté účastnické cenné papíry k dispozici a který z ní může na rozdíl od minoritního akcionáře – původního vlastníka volně nakládat (např. i pobírat úrok z této částky uložené v bance). Vzato z jiného úhlu pohledu se v jeho sféře nachází majetková hodnota, kterou měl již dříve poskytnout minoritnímu akcionáři, za jejíž poskytnutí by za běžného běhu věcí byl nucen platit úrok.

109. Mimo to zákonodárce při přijímání této právní úpravy zřejmě vycházel ze zkušenosti, že tento typ řízení trvá zpravidla delší dobu. Stejně jako u úroků z prodlení (viz výše) zde může být zároveň přítomný jistý motivační prvek, aby hlavní akcionář netěžil z délky případného soudního řízení o přezkoumání přiměřenosti protiplnění či toto řízení dokonce záměrně neprodlužoval. Smyslu a účelu dané právní úpravy proto nejlépe odpovídá, pokud dopadá i na přechod vlastnického práva, ke kterému došlo před její účinností.
110. Je tudíž akceptovatelné a z pohledu principu proporcionality, resp. narušení zklamání legitimního očekávání přiměřené, aby tato úprava dopadala i na vztahy vzniklé před nabytím účinnosti uvedeného zákona a hlavní akcionář byl povinen zaplatit minoritnímu akcionáři, který bez své vůle pozbyl vlastnické právo i obvyklý úrok. Soud proto přiznal navrhovatelce c) obvyklý úrok. Aby přitom (nepřípustně) nepostupoval v rozporu se zákazem pravé retroaktivity, učinil tak od data nabytí účinnosti předmětné novely zakotvující právo na úrok. Pro úplnost soud uvádí, že ačkoliv navrhovatelka c) nepředala akcie společnosti a ty byly následně zneplatněny, je pro tento případ (stejně jako v případě úroků z prodlení) třeba nahlížet na zneplatnění akcií stejně jako na jejich předání.
111. Pokud jde o výši úroku, ustanovení § 183m odst. 2 obch. zák. stanoví, že vzniká právo na zaplacení úroku ve výši obvyklých úroků podle § 502 obch. zák. Ty jsou v § 502 odst. 1 obch. zák. definovány jako obvyklé úroky požadované za úvěry, které poskytují banky v místě sídla dlužníka v době uzavření smlouvy. Tuto výši soud konkrétně stanovil na základě veřejně přístupných dat vedených Českou národní bankou (srov. <https://www.cnb.cz/arad/#/cs/sets>). V dubnu 2008, tedy okamžiku nabytí účinnosti zákona o nabídkách převzetí, se úrok pohyboval v rozmezí 4,42 % až 13,70 % v závislosti na typu úvěru. Pokud tedy navrhovatelka c) požadovala úrok ve výši 4,20 % lze jej považovat za obvyklý, neboť nijak nevybočuje z uvedeného rámce, dokonce je pod jeho dolní hranici.
112. Pokud jde o otázku promlčení, tu je nutné posoudit shodně jako výše v případě úroku z prodlení, neboť nelze shledat racionální důvod pro závěr o odlišném počátku běhu promlčecí doby (takto usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 2221/2022, bod 42 a násl.).

VI. Náklady řízení

113. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. 27 Cdo 1966/2018, publikované pod C 18757 Souboru). Navrhovatelům a), b) a c) proto náleží plná náhrada nákladů řízení, přičemž za základ pro určení výše odměny soud považoval jednotlivé částky přisouzené navrhovatelům.
114. U navrhovatele a) tedy soud považoval za základ pro učení náhrady nákladů řízení částku 80 640 Kč (§ 7, § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. - dále „AT“). Náhrada účelně vynaložených nákladů se u něj sestává z odměny zástupce za 7 úkonů právní služby po 4 340 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé ze dne 8. 3. 2019, účast na jednání před soudem dne 8. 2. 2022, podání ze dne 8. 4. 2022, odvolání ve věci samé ze dne 28. 7. 2022, podání ze dne 30. 10. 2024, účast na jednání konaném dne 18. 3. 2025), přičemž v případě tří úkonů (odvolání ve věci samé ze dne 28. 7. 2022, podání ze dne 30. 10. 2024, účast na jednání před soudem dne 18. 3. 2025) se jednalo o společné úkony a soud proto tuto odměnu podle § 12 odst. 4 snížil o 20 %. Celkem se jedná o částku 27 776 Kč.
115. Navrhovateli a) dále náleží paušální náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné (tzv. režijní paušál), sestávající z 7 tzv. režijních paušálů podle § 13 odst. 4 AT, konkrétně ve výši 2 250 Kč (do 31. 12. 2024 činila výše této náhrady za jeden úkon právní služby 300 Kč, po 1. 1. 2025 jde o 450 Kč).
116. Vedle toho se náhrada nákladů navrhovatele a) sestává z náhrady cestovních výdajů jeho zástupce na jednání soudu podle § 13 odst. 1 a odst. 5 AT a náhrady za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT celkově ve výši 4 875,30 Kč.

Konkrétně jde o 1) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 8. 2. 2022 a zpět o vzdálenosti 320 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,6 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 44,50 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 4,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 511/2021 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 2 půlhodiny, celkově tedy 6 půlhodin po 100 Kč, 2) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 18. 3. 2025 a zpět o vzdálenosti 320 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,6 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 35,80 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 5,80 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 475/2024 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 150 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 1 půlhodinu, celkově tedy 7 půlhodin po 150 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele a) i b), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil.

117. Neboť je zástupce navrhovatele a) plátce DPH, soud tuto náhradu zvýšil o DPH ve výši 21 %. Celkově se tedy jedná o částku ve výši 42 230,60 Kč.
118. Dále mu náleží náhrada znalečného v celkové výši 65 000 Kč sestávající se ze zálohy na znalecký posudek Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze. Rovněž mu náleží cestovné ve výši 1 693 Kč (5x cesta Praha – České Budějovice vlakem, viz č. l. 306), paušální náhrada za jeho vlastní úkony ve výši 5 700 Kč (celkem 19 úkonů) a náhrada nákladů za uhrazené soudní poplatky ve výši 4 226 Kč, konkrétně 1000 Kč za podání návrhu na zahájení řízení (č. l. 33) a dále 3 226 Kč, který soud doměřil podle § 9 odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť rozhodoval nejen o samotném určení výše přiměřeného protiplnění, ale rovněž i o zaplacení přiměřeného protiplnění, tedy peněžitém plnění podle § 6 ZOP (k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2018, sp. zn. 7 Cmo 383/2017).
119. Ve vztahu k uložení této poplatkové povinnosti ve výši 3 226 Kč za peněžité plnění (výrok X usnesení) pro úplnost soud poukazuje na výklad § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2010) přijatý Nejvyšším soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2867/2016, R 121/2019), aprobovaný rovněž i Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2024, sp. zn. I. ÚS 426/23), podle kterého povinnost zaplatit soudní poplatek splatný společně s podáním žaloby, který nebyl uhrazen a soud již začal jednat ve věci samé, lze uložit po uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení skončeno.
120. Navrhovateli a) tedy náleží celková náhrada nákladů řízení ve výši 118 849,60 Kč.
121. U navrhovatele b) považoval soud za základ pro určení náhrady nákladů řízení částku 69 552 Kč. Náhrada účelně vynaložených nákladů se u něj sestává z odměny zástupce za 3 úkony právní služby po 3 900 Kč (odvolání ve věci samé ze dne 28. 7. 2022, podání ze dne 30. 10. 2024, účast na jednání před soudem dne 18. 3. 2025) přičemž se jednalo o společné úkony a soud proto tuto odměnu podle § 12 odst. 4 snížil o 20 % (a to pouze za úkony provedené do 31. 12. 2024). Celkem se jedná o částku 10 140 Kč.
122. Navrhovateli b) dále náleží paušální náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné (tzv. režijní paušál), sestávající z 3 tzv. režijních paušálů podle § 13 odst. 4 AT, konkrétně ve výši 1 050 Kč (do 31. 12. 2024 činila výše této náhrady za jeden úkon právní služby 300 Kč, po 1. 1. 2025 jde o 450 Kč).
123. Vedle toho se náhrada nákladů navrhovateli b) sestává z náhrady cestovních výdajů jeho zástupce na jednání soudu podle § 13 odst. 1 a odst. 5 AT a náhrady za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT celkově ve výši 1 831 Kč. Konkrétně jde o náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 18. 3. 2025 a zpět o vzdálenosti 320 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,6 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 35,80 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 5,80 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 475/2024 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8

půlhodin po 150 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 1 půlhodinu, celkově tedy 7 půlhodin po 150 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele a) i b), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil.

124. Neboť je zástupce navrhovatele b) plátce DPH, soud tuto náhradu zvýšil o DPH ve výši 21 %. Celkově se tedy jedná o částku ve výši 15 755,40 Kč.
125. Dále mu náleží cestovné ve výši 4 177 Kč (4x cesta Třebíč – České Budějovice vlakem, 1x cesta Třebíč – Praha autobusem, 2x cesta Třebíč – České Budějovice) a náhrada znalečného v celkové výši 60 000 Kč sestávající se ze zálohy na znalecký posudek Institutu oceňování majetku Vysoké školy ekonomické v Praze. Rovněž mu náleží náhrada nákladů za uhrazené soudní poplatky ve výši 3 782 Kč, konkrétně 1000 Kč za podání návrhu na zahájení řízení (č. l. 34) a dále 2 782 Kč, který soud doměřil podle § 9 odst. 6 zákona o soudních poplatcích, neboť rozhodoval nejen o samotném určení výše přiměřeného protiplnění, ale rovněž i o zaplacení přiměřeného protiplnění, tedy peněžitým plnění podle § 6 ZOP.
126. Navrhovateli b) tedy náleží celková náhrada nákladů řízení ve výši 83 714,40 Kč.
127. U navrhovatelky c) považoval soud za základ pro učení náhrady nákladů řízení částku 3 671 136 Kč. Náhrada účelně vynaložených nákladů se u něj sestává z odměny zástupce za 23 úkonů právní služby po 23 020 Kč (převzetí a příprava zastoupení, návrh na zahájení řízení, písemné podání ve věci samé ze dne 18. 2. 2008, účast na jednání před soudem dne 3. 10. 2008, písemné vyjádření k zaplacení soudního poplatku ze dne 21. 11. 2008, písemné podání ve věci samé ze dne 28. 1. 2009, účast na jednání před soudem dne 18. 2. 2009, písemná formulace otázek znalci na výzvu soudu ze dne 25. 2. 2009, účast na jednání před soudem dne 16. 1. 2013, účast na jednání před soudem dne 6. 2. 2013, písemné podání ve věci samé ze dne 6. 2. 2016, písemné podání ve věci samé ze dne 8. 2. 2013, účast na jednání před soudem dne 13. 2. 2013, odvolání ze dne 15. 3. 2013, účast na jednání před soudem dne 26. 4. 2016, účast na jednání před soudem dne 8. 9. 2016, písemné podání ve věci samé ze dne 14. 2. 2019, písemné podání ve věci samé ze dne 2. 9. 2019, písemné podání ve věci samé ze dne 13. 8. 2020, písemné vyjádření ve věci samé ze dne 26. 11. 2020, účast na jednání před soudem dne 8. 2. 2022, písemné podání ve věci samé 17. 1. 2025, účast na jednání před soudem dne 18. 3. 2025), přičemž v případě tří úkonů (písemné vyjádření k zaplacení soudního poplatku ze dne 21. 11. 2008, písemná formulace otázek znalci na výzvu soudu ze dne 25. 2. 2009, účast na jednání před soudem dne 13. 2. 2013) náleží navrhovatelce náhrada nákladů řízení toliko ve výši jedné poloviny odměny. V případě jednání konaném dne 13. 2. 2013 se jednalo o jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí ve smyslu § 11 odst. 2 písm. f) AT. Pokud jde o vyjádření o písemné vyjádření k zaplacení soudního poplatku ze dne 21. 11. 2008 a písemnou formulaci otázek znalci na výzvu soudu ze dne 25. 2. 2009, ustanovení § 11 odst. 1, 2 AT tyto úkony explicitně neupravuje. Je tedy nutné postupovat podle § 11 odst. 3 AT, podle kterého za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. S ohledem na výrazně nižší složitost těchto úkonů je soud přiřadil k úkonům ve druhém odstavci předmětného ustanovení, tedy za ně přiznal náhradu ve výši jedné poloviny odměny. Celkem se jedná o částku 494 930 Kč.
128. Za vyjádření navrhovatelky „v návaznosti na judikaturu Ústavního soudu“ ze dne 17. 2. 2009, vyjádření k námitkám žalovaných ze dne 22. 1. 2013, doplnění odvolání ze dne 2. 5. 2013, druhé doplnění odvolání ze dne 3. 5. 2013, žádost o zaslání znaleckého posudku ze dne 12. 8. 2015, závěrečný návrh ze dne 9. 9. 2016 ji náhradu nákladů řízení nepřiznal vůbec, neboť soud tento náklad nepovažoval za potřebný k účelnému uplatnění práva (k této kategorii srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. II. ÚS 736/12, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 4012/18).
129. Vyjádření navrhovatelky „v návaznosti na judikaturu Ústavního soudu“ ze dne 17. 2. 2009 shledal soud neúčelné s ohledem na datum vydání v podání citovaného nálezu Ústavního soudu (27. 3. 2008), neboť navrhovatelce c) nic nebránilo v tom, učinit tyto připomínky součástí jejího vyjádření ze dne 28. 1. 2009. Ve vyjádření k námitkám žalovaných ze dne 22. 1. 2013 pak navrhovatelka c) reaguje na námitky žalovaných vznesených při jednání dne 16. 1. 2013. Nic jí přitom nebránilo tyto námitky

vznést již při samotném jednání. Pokud jde o doplnění odvolání ze dne 2. 5. a 3. 5. 2013, navrhovatelka c) tímto uměle multiplikuje jeden úkon (odvolání), když nejprve podala blanketní odvolání, následně jej doplnila (v prvním doplnění se věcí zabývala po obsahové stránce), a posledně soudu v druhém doplnění sdělila, že blanketní odvolání bylo prvním doplněním řádně doplněno. Věcnou stránkou se tedy zabývala pouze v jednom z těchto tří odvolání. Konečně pokud jde o závěrečný návrh ze dne 9. 9. 2016, navrhovatelka c) pouze replikuje svůj petit bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění obsahujícího právní argumentaci a specifikuje náklady řízení.

130. Navrhovatelce c) dále náleží paušální náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné (tzv. režijní paušál), sestávají z 23 tzv. režijních paušálů podle § 13 odst. 4 AT, konkrétně ve výši 7 200 Kč (do 31. 12. 2024 činila výše této náhrady za jeden úkon právní služby 300 Kč, po 1. 1. 2025 jde o 450 Kč).
131. Vedle toho se náhrada nákladů navrhovatelce c) sestává z náhrady cestovních výdajů jejího zástupce na jednání soudu podle § 13 odst. 1 a odst. 5 AT a náhrady za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT celkově ve výši 13 170,40 Kč. Konkrétně jde o 1) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 26. 4. 2016 a zpět o vzdálenosti 320 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,7 l/100 km, vyhláskové ceně nafty 29,50 Kč za 1 litr motorové nafty a sazbě základní náhrady 3,80 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 385/2015 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 2 půlhodiny, celkově tedy 6 půlhodin po 100 Kč, 2) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 8. 9. 2016 a zpět o vzdálenosti 320 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,7 l/100 km, vyhláskové ceně nafty 29,50 Kč za 1 litr motorové nafty a sazbě základní náhrady 3,80 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 385/2015 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 2 půlhodiny, celkově tedy 6 půlhodin po 100 Kč, 3) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 8. 2. 2022 a zpět o vzdálenosti 320 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 12,7 l/100 km, vyhláskové ceně benzínu 44,50 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 4,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 511/2021 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 2 půlhodiny, celkově tedy 6 půlhodin po 100 Kč, 4) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 18. 3. 2025 a zpět o vzdálenosti 320 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 12,7 l/100 km, vyhláskové ceně benzínu 35,80 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 5,80 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 475/2024 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 150 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 1 půlhodinu, celkově tedy 7 půlhodin po 150 Kč.
132. Neboť je zástupce navrhovatele c) plátce DPH, soud tuto náhradu zvýšil o DPH ve výši 21 %. Celkově se tedy jedná o částku ve výši 623 513,40 Kč.
133. Navrhovatelce c) dále náleží náhrada znalečného sestávající se z nákladů na znalecký posudek vypracovaný BOHEMIA EXPERTS, s. r.o. ve výši 45 600 Kč. Rovněž jí náleží náhrada nákladů za uhrazené soudní poplatky ve výši 148 845 Kč, konkrétně 2 000 Kč za podání návrhu na zahájení řízení a dále 146 845 Kč, který soud doměřil podle § 9 odst. 6 zákona o soudních poplatcích, neboť rozhodoval nejen o samotném určení výše přiměřeného protiplnění, ale rovněž i o zaplacení přiměřeného protiplnění, tedy peněžitém plnění podle § 6 ZOP.
134. Navrhovateli c) tedy náleží celková náhrada nákladů řízení ve výši 817 958,40 Kč.
135. O náhradě nákladů řízení vzniklých státu soud rozhodl podle § 148 odst. 1 o. s. ř. a uložil účastníkovi 1) zaplatit státu náhradu nákladů řízení ve výši 196 184,40 Kč, když tato částka je tvořena vyplaceným znalečným po odečtení záloh složených navrhovateli a) a b), konkrétně částky 3 414 Kč a 726,50 Kč vyplacené Ing. Ivaně Prchalové Heřboltové, CSc., částky 5 960,94 Kč a 4 235 Kč Oceňovací a znalecké kanceláři, s. r. o., částky 2 118 Kč BOHEMIA EXPERTS, s. r. o., a částky 295 776 Kč (pro podrobný rozpis této částky srov. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 10. 2012, č. j. 13

Cm 1065/2005-315) a částky 8 954, přičemž na záloze na tento znalecký posudek účastníci a) a b) zaplatili v součtu částku 125 000 Kč.

136. Účastníci 2) soud povinnost k náhradě nákladů řízení neuložil. Ta sice byla formálně účastníci řízení, nicméně soud jí v rámci rozhodnutí ve věci samé neukládal (a ani nemohl) žádnou povinnost k plnění, neboť povinnost zaplatit dorovnání podle zákonné úpravy svědčí pouze hlavnímu akcionáři, nikoliv společnosti samotné (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 29 Cdo 2551/2016, publikované pod C 17284 Souboru).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může se oprávněný domáhat splnění této povinnosti cestou soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

České Budějovice 27. března 2025

JUDr. Milena Hrdličková v. r.
samosoudkyně